

December 2023 · afgang 55

IN
No.

ind put

Institut for Psykologi ^{KU}

Begær

Indput no. 2, 55. årgang København, december 2023

Layout

Angelika Bowes
Emma Holm Jarnbye
Josefine Bechgaard Lisse
Mie Chan Mian Schmidt (ansv. layout)
Oliver Tønning
Olivia Østergaard-Clausen
Regitze Langager Christensen (ansv. layout)

Skribenter

Asger Bernsen
Ditte Marie Thiemer Hilbert (ansv. redaktør)
Gustav Egede Kristensen
Iben Berndt
Katrine Vedsø Jakobsen
Maria Voulgaris Valeur
Marie-Louise Olsen (ansv. skribent)
Morten Vifeld Issa
River Lyngaa
Sarah-Emilie Gundolf Josiasen

Tekstredaktører

Cecilie Maria Kornum
Ditte Haar Laursen
Frederikke Sørensen
Karoline Brogaard
Louise Grønlund Haugaard Johansen
Ulrikke Gry (ansv. tekstredaktør)

Visual

Anna Sofie Andersen
Maja Koch Nielsen
Monika Maria Yazdani
Natascha M. R. Hansen
Sara Bjerremand Ellehøj
Ursula Teodora Skov Moeran (ansv. visual)

Hjemmeside

Daniel Christian Sander Jensen
Frederikke Sørensen
Julie Christiansen

Omslag

Maja Koch Nielsen

Boganmeldelser

redaktion@indput.dk

Økonomi

redaktion@indput.dk

Annoncering

redaktion@indput.dk

Eksterne indlæg

Alle er velkomne til at bidrage med indlæg som eksterne skribenter, dog påtager redaktionen sig intet ansvar for materiale indsendt uopfordret. Eksterne indlæg indsendes til redaktionens mailadresse med relevante kontaktoplysninger, herunder navn, mailadresse og evt. telefonnummer. Redaktionen forbeholder sig retten til at udelade, redigere og forkorte indsendte indlæg samt indsætte billeder og illustrationer. Dette vil dog ske under kommunikation med den eksterne skribent.

Indlæg bragt i Indput

Indlæg bragt i Indput repræsenterer alene skribenten eller skribenterne og er således ikke et udtryk for Foreningen Indputs holdning, medmindre dette klart fremgår af artiklen.

Tryk

Frederiksberg Bogtrykkeri

Udgivet af

Foreningen Indput,
Institut for Psykologi, KU

Kontakt

Foreningen Indput
SAMF, Københavns Universitet
Øster Farimagsgade 5A, bygning 1, st.
1353 København K
redaktion@indput.dk
www.indput.dk

LEDER

Det er svært at navigere i at skrive om verden lige nu. Men jeg kan ikke lade være. For det virker på alle måder forkert at udgive et blad og ikke at nævne den humanitære katastrofe, der udfolder sig i Palæstina.

For et par uger siden læste jeg Judith Butlers kommentar *The Compass of Mourning* i London Review of Books. Heri forsøger de at udpege de vanskeligheder, der er i både at fordømme og samtidig at forsøge at forstå og begribe situationen i Gaza. Butlers pointe er klar: at kontekstualisere kan både bruges som en måde at relativisere vold på, men det kan også være en måde at forstå noget, der går ud over de følelsesmæssige reaktioner, vi har. Dette er vigtigt, fordi empatien påvirkes af de måder, vi taler om ting på - den måde vores viden rammesættes. Og empati kobler sig bedst på dem, vi kan identificere os med.

Jeg har i mange år været bevidst om – og vred over – de vilkår, palæstinenserne lever i under den israelske besættelse. Selvom Butlers kommentar i udgangspunktet retter sig mod dem, der identificerer sig med den israelske befolkning, gør jeg mig dog også skyldig i dét, Butler udpeger. Jeg har også haft travlt med at reagere og fordømme. Og det er jo let, når man dagligt følger en mere og mere desperat udvikling, hvor Israel bomber civile og hospitaler, mens al nødvendig infrastruktur nedlukkes med sult og tørst til følge. Personligt håber jeg inderligt på, at de, som står bag dette, bliver dømt ved en krigsdomstol.

Men er det nok? Kan fordømmelsen stå alene? Butlers pointe, om at dette ikke kan stå alene, men må ske sideløbende med et analytisk arbejde, som insisterer på kompleksitet og anerkendelsen af forskelligartede og måske direkte modstridende erfaringsverdener, er nok et godt udgangspunkt, hvis vi ønsker at lære noget. At tænke, at føle og at mene er væsentligt, men det kan ikke stå alene, medmindre vi ønsker at fastholde de perspektiver, som vi allerede har. Og det har jo ikke bragt fred. Jeg bliver mindet om humanvidenskabens erkendelsesinteresse, som netop er at begribe og forstå. Spørgsmålet er, om vi kan finde løsninger, hvis vi ikke er villige til at forsøge at forstå det, der foregår, selv når det vækker ubehag i os. Selv når det kræver noget af os, som vores diskurser og vores kultur ikke opfordrer til: at turde stille os som uvidende omkring det, der sker i det indre i andre mennesker - samtidig med at vi fordømmer det, som er moralsk forkasteligt.

Vi har ikke sproget til at tale om det tvetydige, ambivalente og selvmodsigende. Men psyken er ikke en logisk instans; det opdager man ret hurtigt på vores studie. Og vi er nødt til at turde at kigge på det, som vi måske umiddelbart har lyst til at vende ryggen, hvis vi vil forstå de fænomener, som muliggør den udryddelse af palæstinensere, der folder sig ud for øjnene af os. Vi kan fordømme og samtidig insistere på, at der må være noget, vi ikke ved, noget vi ikke forstår, der må findes noget at afdække, der må findes nye måder at forstå på, som måske åbner sprækker for en bedre verden og for fred. Hvis der findes bare en mikroskopisk chance for at kunne bidrage til dette, er vi så ikke forpligtede til at gøre det?

Denne gang er lederen ikke skrevet på vegne af redaktionen, men derimod kun mig selv. I kolofonen finder du overblik over de mange vidunderlige artikler, som dette blad indeholder. Og så siger jeg tak for nu – dette er min sidste leder. Jeg overdrager nu redaktørposten til River Lyngaa.

Det har været en fornøjelse <3

Ditte Marie Thiemer Hilbert ■

Indhold

Indput no. 2 | 55. årgang | december 2023

Faste indput

- 3. Leder**
Indput byder velkommen
- 7. Ind under huden**
Mød Indput-redaktionen
- 9. Side 9 spådomme**
Indput trækker tarotkort for eksamensperioden samt juleferien
- 10. Nyt fra Psykrådet**
Public service til psykologistuderende
- 54. IndputFM**
Tonerne som strømmer gennem Indputlokalet
- 56. Brevkasse**
Sex og Psyke-edition

16. **Nydelseslaboratoriet**
Anmeldelse af sexlegetøj fra Peech
18. **Min seksualitet forsvandt (og nu vil jeg gerne finde den igen)**
Kom med på en 12 ugers personlig rejse
22. **Kan autisme sætte en fri for begærets økonomi?**
Styrker ved autisme som ikke er belyst i pensum
26. **Begærets anatomi**
Kan samtykke og begær sameksistere?
31. **Otte dages tilløb til at skrive: Logbog over kærlig- og alenehed**
Optegnelser, drøm og logbog
34. **Markedsforføring**
Et essay om reklamer og begær
38. **Mellem drifter og død: Et indblik i psykologiens begærlige univers**
En satirisk sketch på prominente personers syn på begær
41. **Om besættelse og begær**
Et digt om begærets opslugende essens
42. **Hvorfor vil du have mig?**
Om Pikachu, små objekter og Frankfurtere
46. **Mere sex på pensum, tak!**
En refleksion over hvorfor sexologi bør være et grundfag på psykologi

Tema: Begær

Andre indput

- Svaghedslisten 13.
Test dig selv, om du er svag eller stærk
- Når ord ikke rækker, taler kroppen 52.
Bog anmeldelse af Kunst, krop og terapi

Besøg www.indput.dk

[Hjem](#) [Blade](#) [Artikler](#) [Om Indput](#) [Til dig som Stud.psych](#) [Brevkasse](#)

Tema: Andet(hed)

LÆS NU

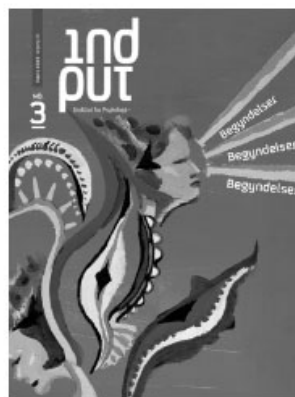
Seneste udgivelser fra Indput

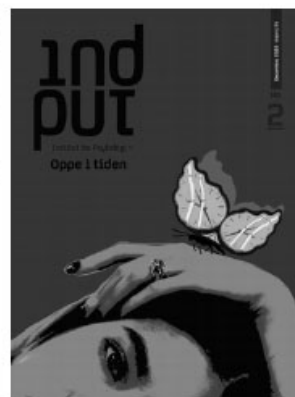
Andet(hed)

Steder

Begyndelser

Oppe i tiden

IND UNDER HUDEN

Fotos af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Angelika Bowes

Angelika er kommet i INDPUT i foråret 2023 og har ingen andre ambitioner end at layoute og slappe af i redaktionslokalet med de andre puttere. Ja, og så er hun faktisk utrolig glad for at have et sted på CSS, hvor hun har en ekstraoplader til sin Mac. Hun prøver mindst fire gange ugentligt at stå på hovedet: *Iyengar yoga* hovedstanden tog hende ikke mindre end 10 år at lære, de næste 10 vil hun bruge på håndstanden. Det er bare vigtigt at ændre perspektiv en gang imellem. Hvis du taler med hende, kan du få hele livshistorien i en ånd af konstant *oversharing*. Bevis herpå findes i artiklen 'Om andethed og fisk', som hun skrev til sidste blad - men hey, sagde hun ikke, at hun *kun* skulle layoute? Hun er utilregnelig! Derudover har hun nu på 3. år endnu ikke opgivet ambitionen om at læse det meste af pensum, så medmindre hun står på hovedet, kan hun findes siddende i sin seng, på sofaen eller i gården med en kat under benene og den anden på skødet, bevæbnet med highlighter, blyant og viskelæder.

Frederikke Sørensen

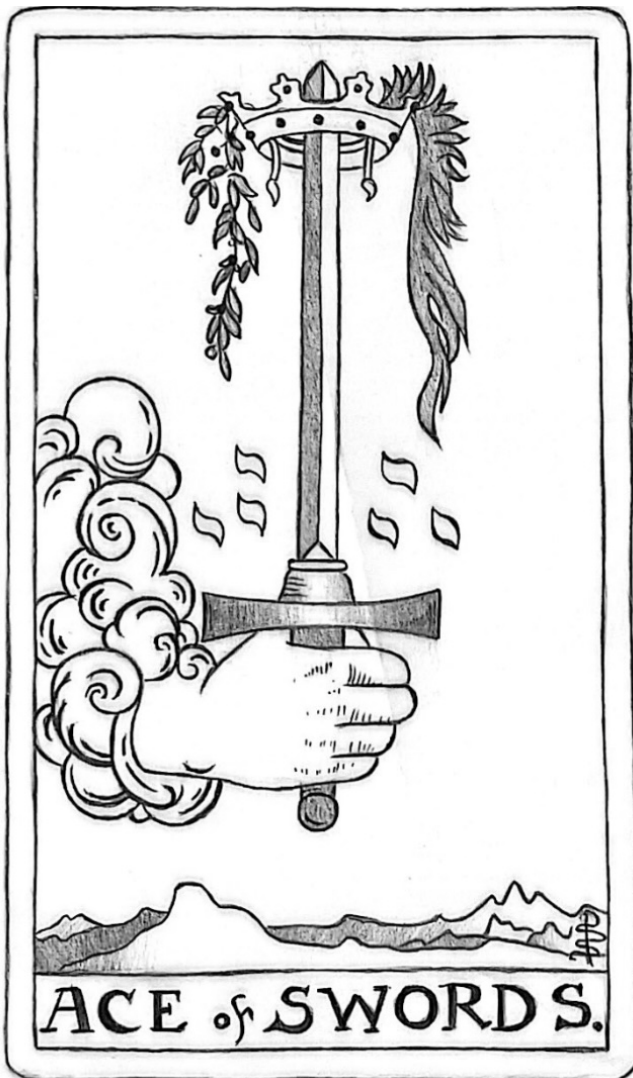
Frederikke er 25 år gammel og læser på 7. semester af bacheloren. Hun blev for nylig rekrutteret til Indput som tekstredaktør og hjemmesideansvarlig, og blev vild med stemningen og mængden af kaffe, der indtages til møder. Hun bor til daglig på Amager; men hun ikke bare bor på Amager, hun er, hvad man kan kalde en rigtig Amagerbassadør. Til alle lortøens skeptikere er hun hurtig til at udbrede sig om dens vidundere; tætheden på (til tider kraftigt tanglugtende) vand, yndlingsklubben Motopol og mængden af brune værtshuse med tilladelse til at ryge indendørs, billige øl og et klientel, der kunne være taget direkte fra Huset på Christianshavn; Amager er Frederikkens hjertebar. Hvis du ikke finder hende i tur på ladcykel eller på bodega, finder du hende i gang med at lufte en af de mange hunde, hun låner fra venner og familie, eller solidt placeret i en sofa i gang med at se endnu en gyser - jo mere ubehagelig, jo bedre. Hvis du vil i kontakt med Frederikke, kunne det tyde på, at en snak om hvilke hunderacer, der er sødest, eller hvilke gyserfilm, der er klammest, er vejen frem - endnu bedre, hvis samtalen kan foregå på et brunt værtshus. ■

★ SIDE 9 SPÅDOMME ★

Indput trækker tarotkort for eksamensperioden samt juleferien. ★

Af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

Illustrationer af Sara Bjerremand Ellehøj, stud.psych.

★ Eksamensperioden: *Ace of Swords* ★

Fra en sky bryder en hånd med et sværd ud. Det genkendelige kort er fyldt med symbolik; skyen repræsenterer noget guddommeligt, mens sværdet symboliserer intellektualitet. På sværdets spids har kunstneren placeret en krone, svøbt i en krans, der begge traditionelt er symboler på succes og sejr. Kortet er i sin helhed et symbol på triumf, på trods af bjergene i baggrunden, der fortæller os at vejen derhen er hård. Vi bliver nødt til at opbygge noget psykisk resiliens i denne eksamensperiode.

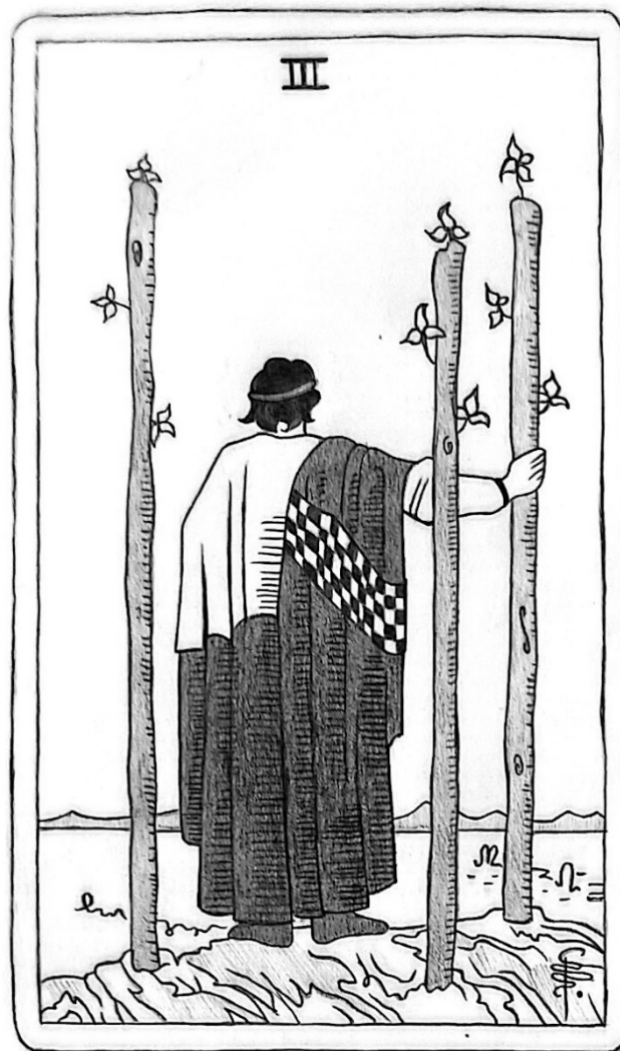
Når dette kort trækkes, er det ofte tegn på, at du er et sted, hvor det giver god mening at kaste sig ud i et nyt projekt – et projekt såsom eksamen! Og egentlig også et hyggeprojekt efter eksamen (hvis du nu er iblandt de heldige, der har fri det meste af januar måned). *Ace of Swords* byder på god vind og motivation, især i projekter der kræver intelligens og kommunikationsevner. Esset er det første kort i korthuset, og symboliserer herved starten på en længere rejse.

Man skal dog altid huske på, at sværdet er tveægget: *with great power comes great responsibility*. Tænk over, hvordan du bruger din nuværende motivation. Den skal kunne styrke dig igennem hele eksamensperioden. Hvis du bruger den energi, der opbygger sig nu, på det forkerte, kan du komme til at brænde ud undervejs. Det er her bl.a. din resiliens kommer i spil. Kortet opfordrer dig til at stå op og søge klarhed.

Juleferien: Three of Wands

Three of Wands illustrerer en mand iklædt rødt og grønt, der står øverst på en klippe og kigger ud på horisonten. Omkring ham, og med en i hånden, er tre stave solidt plantet i jorden. Han ser drømmende ud, med udvig efter fremtidens muligheder og udsigt over nye lande at besøge. I baggrunden, mellem manden og horisonten, sejler der både over havet – et tegn på bevægelse og fremskridt – og fra hvor han står, kan vi se, at han har det største overblik, og hermed også overskud.

Kortet er i sin oprejste position, et tegn på fremskridt i dine fremtidsplaner. Derudover symboliserer kortet et hav af muligheder, der er ved at dukke op for dig nu. I samspil med det andet kort vi har trukket, tegner der sig et billede af, at december måned er en god måned til at udnytte de muligheder, der dukker op, arbejde hårdt og bevare overskuddet på samme tid. Gør du dette, kan du forvente fremskridt og udvikling i den nærmeste fremtid. Julen bliver en tid, hvor din horisont åbner sig op – men husk at være på udvig efter åbningerne. ■

NYT FRA PSYKRÅDET

Af Laura Groth, stud.psych. og Emma Due, stud.psych.

Psykrådet - din mulighed for medindflydelse

Psykrådet er de psykologistuderendes fagråd, men i modsætning til elevråd, som mange nok kender fra gymnasiet, så kan du i Psykrådet få direkte indflydelse på dit studie eller universitet. Psykrådet opererer med en flad organisatorisk struktur. Det betyder, at du har rig mulighed for at være med til at sætte dit præg på dagsordenen.

Som psykologistuderende er du automatisk medlem og har stemmeret til alle møder. Så hvis du og dine medstuderende sidder inde med gode ideer til, hvordan vi får et bedre studiemiljø, så er Psykrådet der for dig. Hvert semester afholdes en række møder, hvor aktuelle problematikker tages op, og du kan altid dukke op og give dit besyv med.

Et møde er ikke mere forpligtende, end at du kan sidde med på en lytter og få en kop kaffe, men du er altid mere end velkommen til at stille spørgsmål, luften din undren eller udtrykke din holdning. Psykrådet har nedsat en række arbejdsgrupper, der beskæftiger sig med bl.a. at kvalitetssikre pensum mht. både teoretisk bredde og minoritetsetniske perspektiver, som arbejder sideløbende med Psykrådets andre projekter, og som man er velkommen i.

Hvis du vil være med til Psykrådsmøderne, kan du finde mødedatoerne på vores Facebookside *Psykrådet på Københavns Universitet*.

Vi nærmer os så småt eksamenstiden, regnen siler ned, den mørke tids uhygge og hygge sænker sig over os. I Psykrådet har vi fået en ny bestyrelse, som glæder sig meget til at gøre studiet bedre for alle jer studerende og meget gerne vil have jeres indput (hehe) til, hvordan vi bedst gør det. Der er julehygge i vente til årets sidste psykrådsmøde d. 04.12., hvor vi muligvis også får besøg fra Fysisk Fagråd for at erfaringsudveksle, og derudover tænker vi en del på evalueringerne, som også er forestående.

Der har været generalforsamling - Hej fra forpersonskabet!

Hej! Mit navn er Emma, og jeg er den nye næstforperson i Psykrådet. Jeg går på 1. semester på psykologistudiet og flyttede hertil fra Odense i sommers. Jeg er virkelig draget af studerendes vilkår samt universitetets organisering generelt, hvorfor jeg også håber at få en plads i det akademiske råd og studienævnet, som jeg også stiller op til.

Jeg hedder Laura og er den nye forperson i Psykrådet. Jeg går lige nu på 4. semester og har været i Psykrådets bestyrelse i lidt over et halvt år. Oprindeligt er det studiets fortsatte repræsentation af psykologiens store faglige bredde, der har interesseret mig ved studenterpolitik, da jeg mener, at det gavner den faglige trivsel, at vi som studerende bliver introduceret til meget, sådan at vi også selv kan vælge, hvad vi vil gå videre med. I løbet af min tid som næstforperson har jeg indtil videre også haft meget fokus på den sociale trivsel på studiet, og på hvordan man bedst muligt får foreningsarbejdet til at køre glat.

I forpersonskabet kunne vi godt tænke os at høre fra jer andre studerende om, hvad der rør sig, og hvad I godt kunne tænke jer. Det er jo det, vi er her for at hjælpe med:) Hvis du har lyst til at gøre noget for dit studiemiljø eller dine medstuderende, eller bare har en idé til noget, som nogle andre kan føre ud i livet, så skriv endelig, eller kom til et af vores møder - datoer kan findes på facebook siden.

Projekter og ønsker

Her er et par af de ting, vi så småt er i gang med. Der er både flere ideer, ønsker og andre mere løbende projekter, som man også kan være med til.

I slutningen af semesteret laver vi en lille udveksling med Fysisk Fagråd, et af de andre meget aktive fagråd på KU. Det betyder, at vi kommer til et af deres møder og omvendt, for at vi kan udveksle erfaringer og ideer. Vi glæder os meget til at se, hvordan man også kan gøre det der med studenteraktivitet.

Vi brygger så småt på en workshop om Deep Democracy for de foreningsaktive her på Psykologi. I korte træk er det en måde at have konstruktive diskussioner på, hvor man kan sørge for, at alle bliver hørt. Muligvis bliver det noget, vi afholder i begyndelsen af næste semester, hvis der er interesse for det. Som der også står lidt længere nede, er vi ret optagede af, at de studerende får evalueret deres fag og kunne godt tænke os at engagere så mange som muligt i det. Vi brygger på diverse ideer til, hvordan vi kan få det til at ske - gratis kaffe? Plakater på campus? En online-kampagne? Vi prøver lidt af hvert og kunne også godt tænke os, at det bliver sat mere i system fremover.

Afslutning på året - Klippe klistre, evalueringer og cafeer for Stat I og Kogni

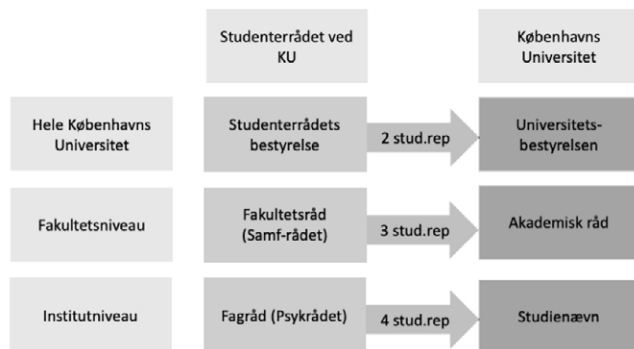
Til årets sidste møde, d. 04.12, skal der som tidligere nævnt klippe klistres, og vi tænker, at der skal være både småkager, æbleskiver og noget varmt at drikke. Vi gjorde det samme sidste år med stor succes og glæder os til at hygge med jer<33

Nu står semesterafslutningen for døren og det er så vigtigt (!!!), at der bliver evalueret. Især er det vigtigt for jer, der er på den nye studieordning, for fagene er konstant ved at tilpasse sig, og det er så vigtigt med jeres input. Jo flere der evaluerer, jo mere solidt belæg er der for at ændre på det, der skal ændres.

Som en service til alle jer, der har hhv. Statistik og Kvantitative Forskningsdesign I og Kognitionspsykologi, arrangerer vi cafeer i samarbejde med de helt fantastiske instruktører, hvor man kan få hjælp med de sidste rapporter eller med eksamenslæsningen generelt. Det plejer at være superhyggeligt og en god måde at få ro på eventuel eksamensnervøsitet. Vi sørger for snacks og drikke og instruktørerne står klar til at hjælpe, så kom glad og tag endelig en studiekammerat under armen.

Masser af kram fra forpersonskabet ►

PSYKRÅDETS INDFLYDELSE PÅ UNIVERSITETET

Psykrådet opstiller studenterrepræsentanter til Studienævnet, som vælges ved Universitetsvalget hvert efterår. Studienævnet blev dannet efter studenteroprøret i 1968, og halvdelen af medlemmerne (og dermed stemmerne) udgøres af studerende. Det er Studienævnet, der står for uddannelsens udvikling samt kvalitetssikring. De studerende i Studienævnet repræsenterer Psykrådets holdning.

Psykrådet opstiller også en repræsentant til Akademisk Råd, der rådgiver dekanen (lederen af fakultetet) i hans beslutninger. Repræsentanten videregiver de studerendes holdninger og opdaterer dekanen på det, som rører sig blandt de studerende.

Psykrådet er et fagråd under studenterrådet. Studenterrådet er en samlet instans for alle de forskellige fagråd på KU samt øvrige faglige foreninger, og opstiller to repræsentanter til universitetsbestyrelsen, der har indflydelse på beslutninger, som gælder hele Københavns Universitet og dermed alle fag.

Vi opfordrer alle psykologistuderende til at følge facebooksidens: *Psykrådet på Københavns Universitet*, hvor vi løbende slår begivenheder og relevante opslag op.

Hvis du gerne vil lidt bagom kulisserne i Psykrådet og ønsker at være *aktivt medlem* kan du anmode om medlemskab i facebookgruppen: *Psykrådets gemakker*. ■

STUDIENÆVN

Opgaver

- Udarbejdelse af studieordningen
- Udvikling af uddannelse og undervisning
- Behandling af sager om dispensation og meritoverførsel

Medlemmer

- VIP'ere og studerende i forholdet 1:1
- Dekanen fastsætter antallet af medlemmer
- VIP'ere sidder tre år, studerende i et år

AKADEMISK RÅD

Opgaver

- Udtalelser til dekanen om bevillinger, forskning, uddannelse og strategiske emner
- Indstilling af personer til bedømmelsesudvalg for bl.a. ansættelser
- Tildeling af ph.d.-graden, doktorgraden og diverse priser

Medlemmer

- Studerende og VIP'ere i forholdet 1:2
- Mindst to TAP'ere som observatører
- Personale sidder i tre år, studerende i et år
- Dekanen er 'født' medlem (formand)

VORES REPRÆSENTANTER

Studienævnsmedlemmer

- Gabriel Monrad Klit
- Liv Helweg-Jørgensen
- Karoline Bro Næss
- Mette Højberg Nielsen

Psykologis repræsentant i Akademisk Råd

- Emma Due er opstillet til valg

Psykrådets forretningsudvalg

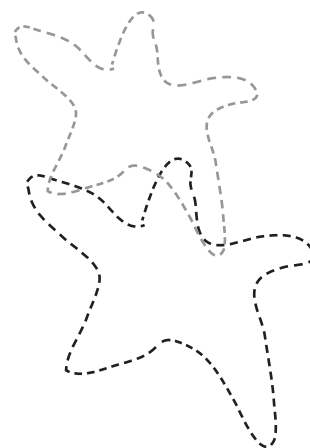
- Forperson: Laura Groth
- Næstforperson: Emma Due
- Kasserer: Jonathan Gladov

SVAGHEDSLISTEN

Af Ulrikke Gry, stud.psych.

Har du nogensinde overvejet, om du ville overleve en zombie apokalypse? Det kræver styrke. Enorm styrke. Har du taget utallige personlighedstests for at finde svaret på dette, men uden held? Så er det godt, at du har mig. Hermed præsenterer jeg den ultimative styrketest i det senmoderne samfund. Er du stærk eller svag? Find ud af det her.

1. Hvis du ikke drikker sort kaffe, er du svag
2. Hvis du ikke kan lide øl, er du svag
3. Hvis du ikke spiser kød, er du svag
4. Hvis du ikke kan lide gode gamle pålægsmadder, er du svag
5. Hvis du cykler med cykelhjelm, er du svag

6. Hvis du er for åben om dine følelser, er du svag
7. Hvis du ikke kan lide stærk mad, er du svag
8. Hvis du ryger andet end cigaretter, er du svag
9. Hvis du skifter fra høje sko til sneakers på en aften ude, er du svag
10. Hvis du ikke kan lide lakrids, er du svag (og en dårlig dansker)

Ps. hvis du har mere end én svaghed, dør du i en zombie-apokalypse. ■

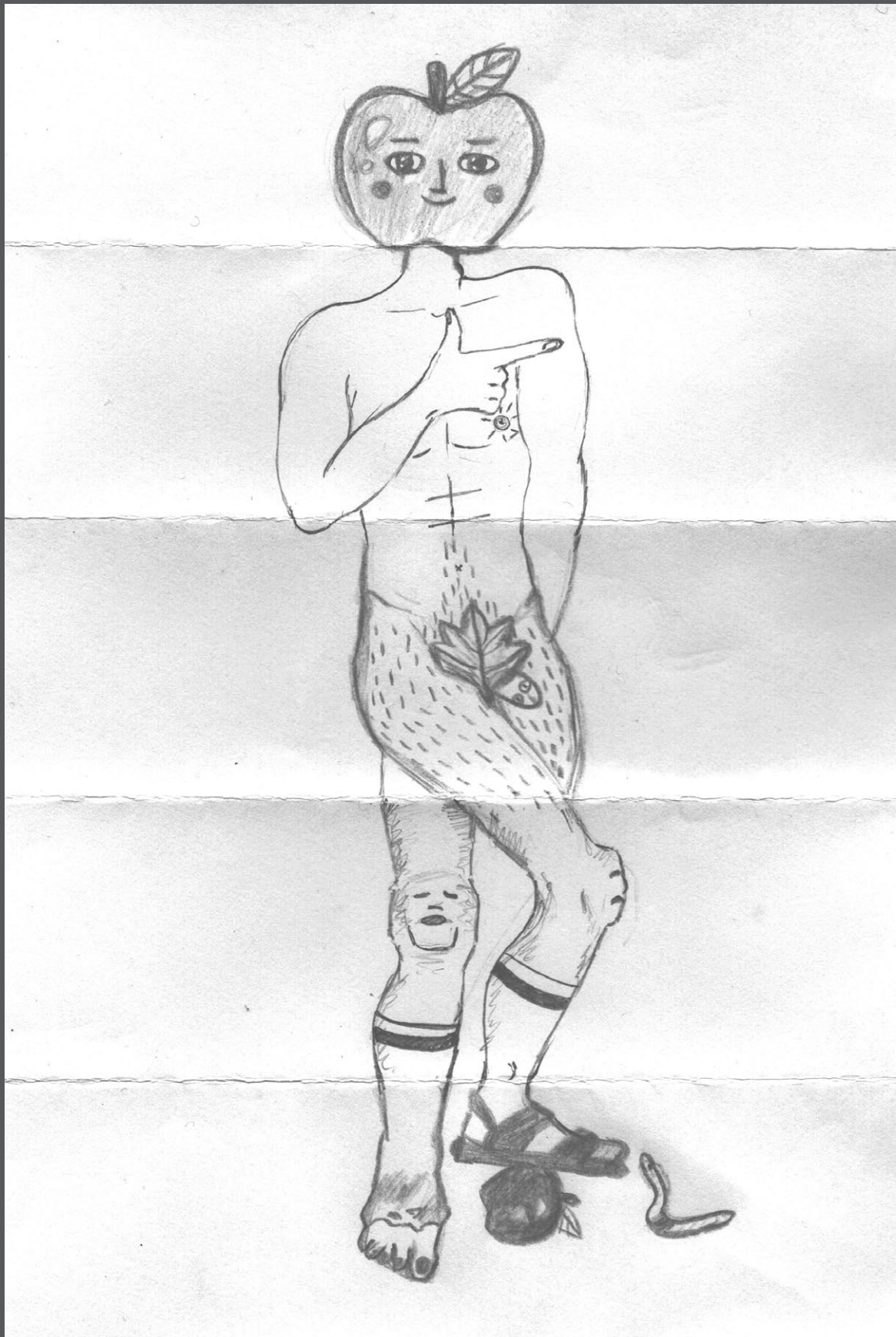

Illustration af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.
og Maja Koch Nielsen, stud.psych.

TEMASEKTION

Nydelseslaboratoriet

Din genvej til nydelsesforstærkende
og horisontudvidende aggregater

Af Iben Berndt, stud.psych.

Illustrationer af Monika Maria Yazdani, stud.psych.

Omtalte produkter er sponsoreret af Peech.

Til udforskeren

Pink flogger med medfølgende buttplug

Pris: 349,- kr.

Drømmer du om at lade en pink, kinky fætter smæk' dig i røven?

Jeg havde ærligt mine forbehold. Når jeg tænker kinks, fetishes og spanking, så er pink ikke ligefrem den første farve, mine tanker henledes til. Heldigvis er forbehold til for at blive skudt i sænk. For denne pink flogger med tilhørende buttplug er alt andet end en forvokset My Little Pony hale.

Den er lige dele smuk og bidsk, den insisterer på at blive brugt og udstillet herefter, den er kompromisløs; den er Barbie møder Suspekt.

Håndtaget er produceret i metal, hvilket giver et fornuftigt greb, mens halerne er udført i vegansk læder. Med andre ord; value for money. Glæd dig til at mærke de mange, bløde læderhaler kærtegne huden i en sensorisk berøring, hvis floggeren føres med en fjerlet, blød hånd. Eller se frem til at mærke den sitrende fornemmelse, et kontant og resolut slag efterlader. Skru også krystallen af håndtaget og øg nydelsen med en pirrende, lille overraskelse. Slå hårdt, slå blidt, slå meget, slå lidt; pink, kinky fætter kan tilfredsstille alle dine fantasier (... her taler jeg naturligvis af erfaring).

Om Peech

Peech er en webshop med fysisk butik i København og Aarhus, der sælger sexlegetøj under mantraet "lidt men godt" med et kurateret kvalitetsudvalg. Sundhed og velvære danner ramme om deres vision, og de arbejder for at nuancere opfattelsen af sexlegetøj. Hos Peech kan du derfor sikkert og trygt udforske din seksualitet og nysgerrigt blive klogere på den og dig selv. De afholder desuden løbende sexpositive events af både underholdende og uddannende karakter.

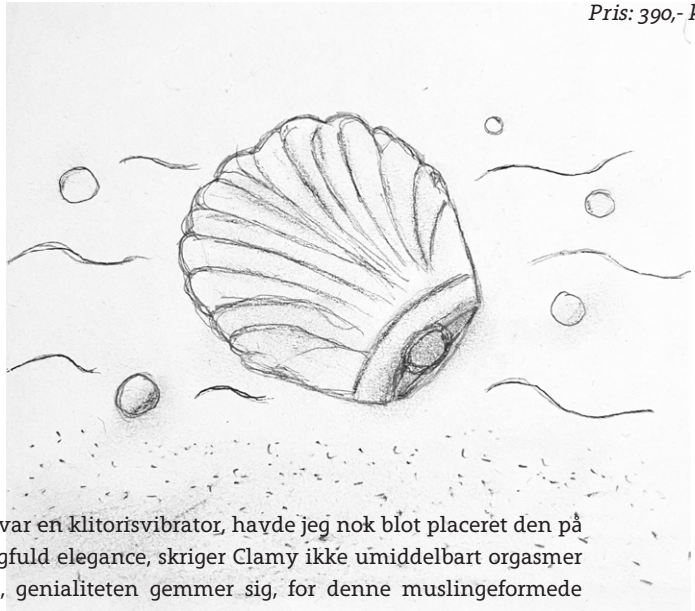
Få 150,- kr. i rabat på dit køb hos Peech

Brug koden: PeechxIndput

Gyldig indtil d. 07/01/24

Se mere på www.peech.dk.

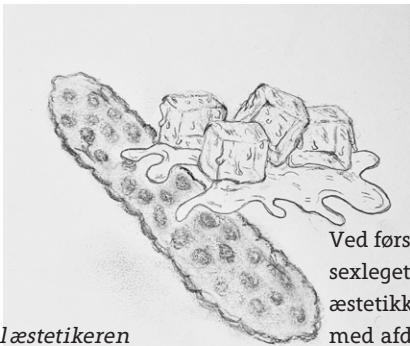
Til den, der sætter pris på småt og godt
Clamy klitorisvibrator, vælg mellem lyserød eller blå
Pris: 390,- kr.

Det handler ikke om størrelsen

Hvis ikke det var fordi, jeg på forhånd vidste, det her var en klitorisvibrator, havde jeg nok blot placeret den på en hylde som pynt. Med et ydre, som emmer af smagfuld elegance, skriger Clamy ikke umiddelbart orgasmer i flæng. Derfor er det måske netop i overraskelsen, genialiteten gemmer sig, for denne muslingeformede vakuumvibrator sender trofast pulserende luftbølger afsted i hele syv forskellige intensitetsniveauer. Nummer syv er min personlige favorit. Selve åbningen, hvor luftbølgerne strømmer ud fra, er desuden ganske lille, hvilket har en helt særlig effekt; when you hit the spot, you *really* hit the spot.

Jeg vil mene, den er oplagt til dig, der vil prøve din første vibrator eller dig, der vil forlænge forspillet varighed, da luftbølgernes intensitet placerer sig i den milde ende af skalaen. Clamys størrelse gør den også aldeles rejsevenlig - smid den i kufferten eller håndtasken, og så har du altid adgang til nydelse, on-demand.

Til æstetikerens
Nubret glasdildo fra Gläs
Pris: 295,- kr.

Paradis findes i håndlavet, nubret glas

Ved første øjekast minder denne glasdildo måske nærmere om et stykke kunst end et stykke sexlegetøj. Heldigvis udelukker det ene ikke det andet, for med den her kan du trygt lade æstetikken snige sig ind i soveværelset. Dildoen er gennemsigtig, men ikke farveløs – prydet med afdæmpede, lilla toner, der changerer vidunderligt alt efter lysets bevægelser. Jeg var spændt på, om man overhovedet kunne mærke de nubrede detaljer. Det kan man, *i den grad*.

Er du måske en af dem, der tænker, *åh nej* eller *det kan kun gå galt*, når du forestiller dig en glasdildo i dit indre, så kan jeg garantere dig, der ikke er noget at være nervøs for. Dildoen er nemlig håndlavet i kropssikker borosilikatglas, som er væsentligt mere brudsikkert end andre typer glas.

Et lille tip: Læg glasdildoen i køleskabet en halv time eller nedsenk den i varmt vand et par minutter. *You're welcome.* ■

MIN SEKSUALITET FORSVANDT (OG NU VIL JEG GERNE FINDE DEN IGEN)

Af Iben Berndt, stud.psych.

Illustrationer af Sara Bjerremand Ellehøj, stud.psych.

Engang betragtede jeg min seksualitet som et af mine mest grundlæggende karaktertræk. Jeg havde lyst og udforskede glædeligt. Min nydelse var svulmende stor, jeg begærede og blev begæret. Sex var godt, sex var sundt. Jeg følte mig levende, sensuel, feminin, jeg følte mig som en kvinde, en hel kvinde. Indtil jeg ikke gjorde længere. Det skete ikke på én dag, det skete over ganske lang tid. Langsomt men sikkert. Og pludselig er der nu gået flere år, hvor jeg har undertrykt dele, jeg før betragtede som livgivende. Jeg har længe vidst, at det stod skidt til, men at tænke konfrontationen er noget helt andet end at møde den. Måske ventede jeg på, at tiden skulle give mig et tegn eller ... en tilladelse. Og en tidlig morgen i september skete der noget; siddende på en solplet med en kop kaffe i hånden, gik det op for mig, at det var nok nu, at jeg endelig var klar.

Det er tid til, at jeg tager hjelmen på og springer ud i det, jeg har afholdt mig fra at håndtere. Derfor bevæger jeg mig ud på en personlig rejse de næste 12 uger og med den smule mod, jeg har oparbejdet, har jeg valgt at invitere jer med.

Uge 1

Jeg har forladt min kæreste gennem fire år.

Græder meget, fortryder lidt, er allermest lettet og stolt.

Konklusion: nok det vigtigste jeg længe har gjort.

Uge 2

Jeg tog en hofteholder og hold-ups på til en fest.

Det var faktisk mest på grund af nærighed. Når strømpebuksesæsonen sætter i gang, kommer det altid bag på mig, hvor dyre sådanne er. Så jeg gravede på mirakuløs vis et par hold-ups frem fra bagerst i skabet, hvorefter jeg måtte sande, at de naturligvis skal akkompagneres af en hofteholder. Det føltes ... bizart ... den første halve time. Halvt ræd for at hofteholderen ville slippe strømperne, halvt imponeret over at det ikke skete.

Konklusion: jeg følte mig ret lækker, og jeg skulle ikke kæmpe med at få højtaljede strømpebukser ned og op ved hvert toiletbesøg. En succes.

Uge 3

Jeg har købt en polestang.

For flere år siden gik jeg til poledance. Det var fantastisk. Styrke, smidighed, stripperfantasier. Jeg stoppede, da jeg flyttede til København for fire år siden. Kom aldrig i gang igen. Men nu er min Instagram algoritme atter fyldt med lapdances og elegante svingrutiner. Jeg har endnu ikke fundet min egen lejlighed, så for nu står den i kælderrummet. Jeg har været nede og kigge til den tre gange i den her uge.

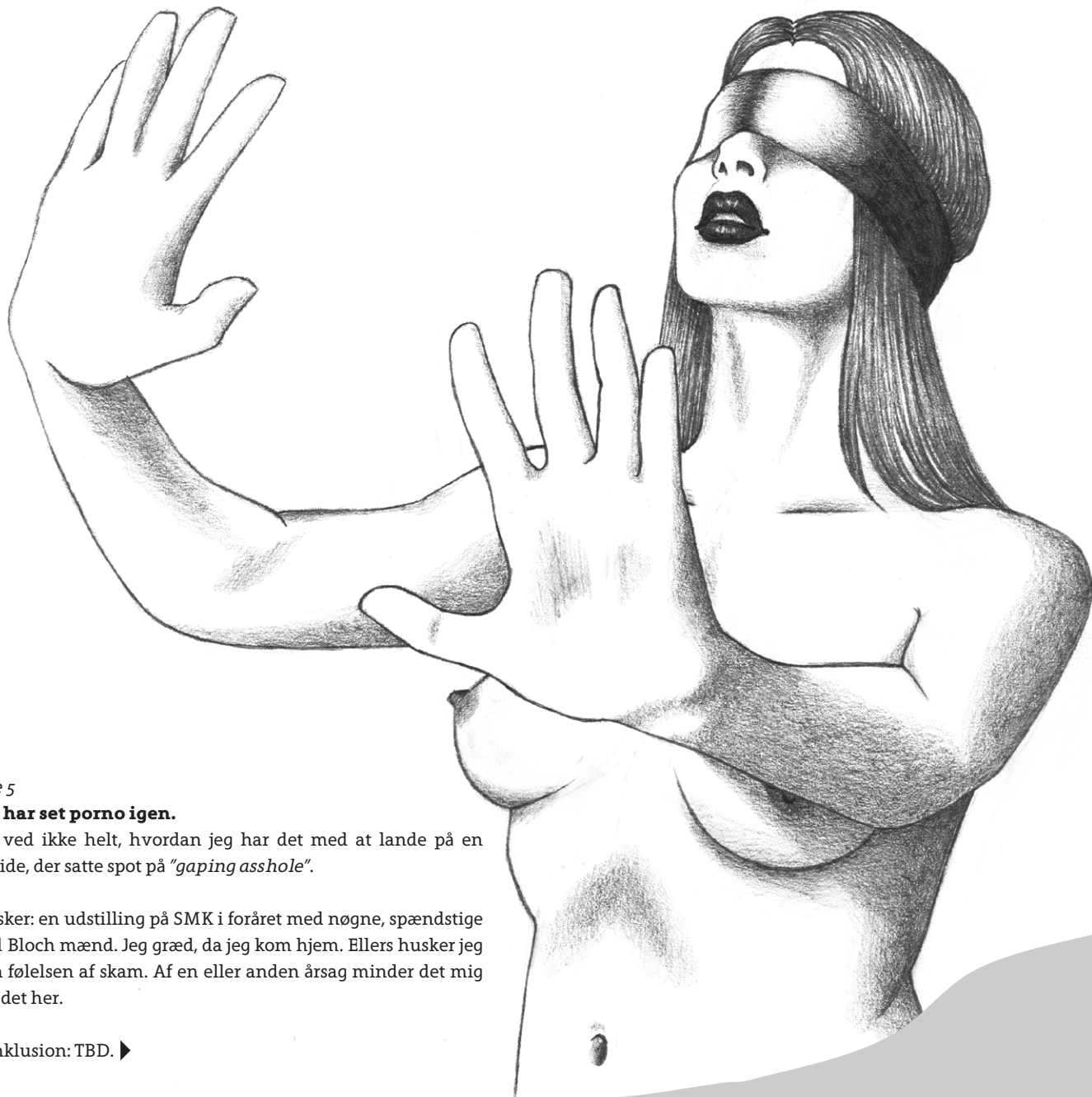
Konklusion: bliver nok en succes.

Uge 4

Jeg har købt nyt sexlegetøj.

Favre store verden. Lille vibrator, stor magic wand, trussevibrator, rabbits, fjernstyret vibrator, sugekopdildo, selvlysende dildo, glasdildoer, buttplugs, floggere, bondage tape, brystvorteklemmer, vokslys. Der er alt, hvad kroppen begærer, og alt den ikke ved, den begærer. *Psst, tjek anmeldelsen af Peechs produkter på side 16.*

Konklusion: fremover vil jeg overføre et fast månedligt beløb til en sexlegetøjspujle. Jeg vil påstå, at det hører under gunstige investeringer; den slags med fast afkast og orgasmegaranti.

Uge 5

Jeg har set porno igen.

Jeg ved ikke helt, hvordan jeg har det med at lande på en forside, der satte spot på "gaping asshole".

Husker: en udstilling på SMK i foråret med nøgne, spændstige Carl Bloch mænd. Jeg græd, da jeg kom hjem. Ellers husker jeg kun følelsen af skam. Af en eller anden årsag minder det mig om det her.

Konklusion: TBD. ▶

Uge 7

Jeg er begyndt til salsa.

Forud for et nyligt firmaarrangement, hvor vi blev undervist i salsa, kunne jeg ikke huske, hvornår jeg sidst havde grædt af glæde. Men nu kan jeg. Jeg græd dér, med sveden dryppende fra min pande, høj på cubanske rytmer, hoftesvingninger og fri cocktailbar. Vi var et par stykker, der fik underviserens kontaktoplysninger. Nu går jeg til salsa med to af mine kollegaer, og lørdag fra kl. 12-13.00 er blevet mit nye yndlingstidspunkt på ugen. Første gang sagde underviseren, "*Jeg refunderer jeres penge, hvis ikke I er glade, når I går herfra*". Der var ikke nogen, der ville have deres penge tilbage.

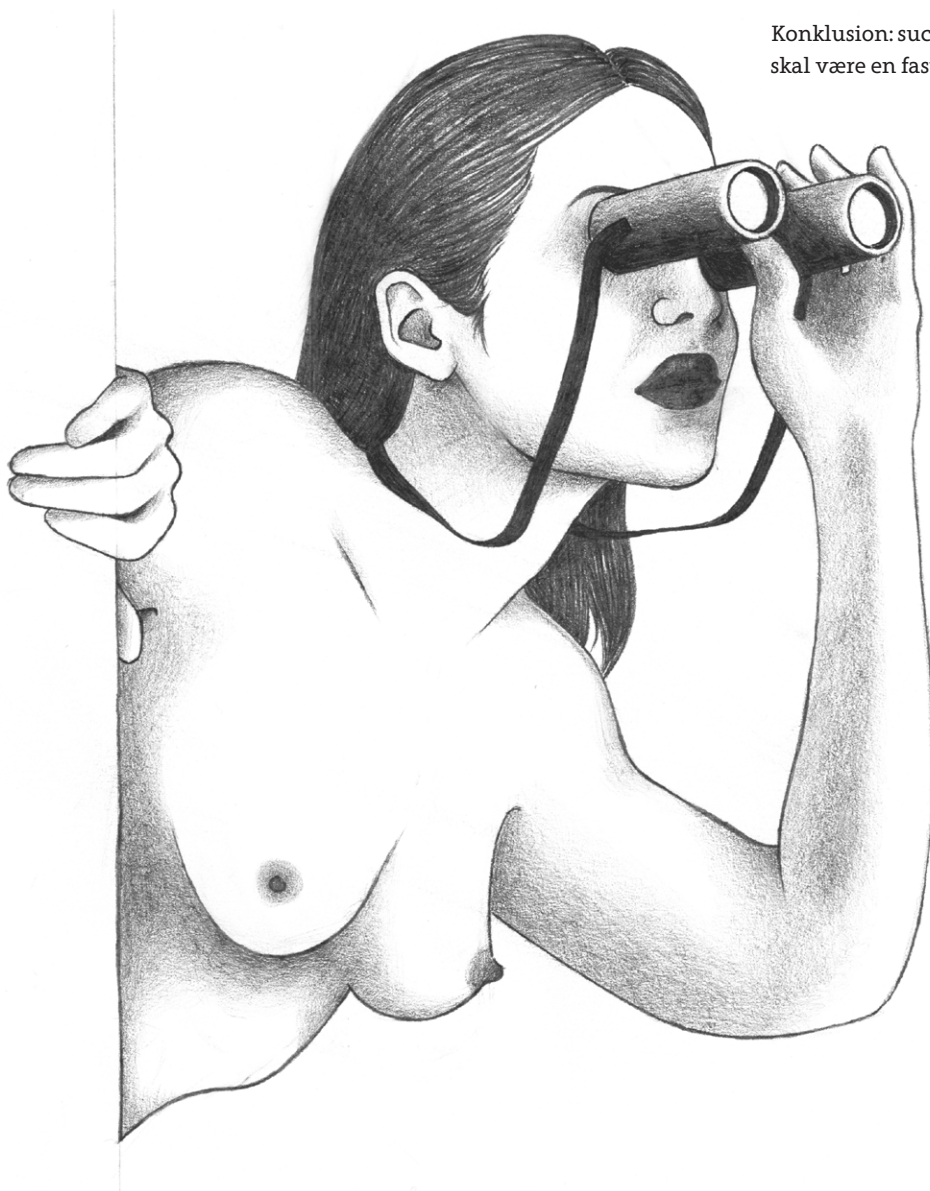
Konklusion: kæmpe succes. I øvrigt burde alle lære mindst én pardans; er det ikke det vildeste trumfkort at kunne svinge et menneske ordentligt rundt på et dansegulv?

Uge 8

Jeg har købt dyrt lingeeri.

Det behøvede nok ikke at have været *så dyrt*. Men det er produceret i et vidunderligt fransk blondestof, og jeg ser (knald) godt ud i det. Og det er vel egentlig det, det handler om, ikke? At man får lyst til at knalde sig selv?

Konklusion: succes, men overvej billigere alternativer, hvis det skal være en fast praksis.

Uge 9

Jeg har startet en 14 dages prøveperiode på Dipsea.

Forestil dig erotisk litteratur som lydbog, men 100x bedre. Dipsea er ca. 10-15 minutter lange audios, hvor alle tænkelige kinks, miljøer og etniciteter er repræsenteret. Som lytter bliver man enten hovedpersonen i en fræk, lille fantasi eller blot lytter på en historie, der udspiller sig. På deres hjemmeside står der, "*We've reimagined erotica as an empowering experience that leaves room for your imagination*". Jeg kan godt stå inde for, at fantasien vandrer ...

Konklusion: porno ligner pludselig et første udkast, man ikke skulle være gået videre med.

Uge 10

Jeg har taget imod en fremmed mands telefonnummer.

Han stoppede mig ved metroen på Kongens Nytorv. Vi havde øjenkontakt, da vi krydsede fodgængerovergangen fra hver vores retning. Jeg tænkte, at han var en flot mand, men dem er der jo mange af, så jeg gik videre mod metroen. Han løb efter mig og prikkede mig på skulderen et minuts tid efter. Han var også en flot mand tæt på. Jeg fik hans nummer, han fik ikke mit. Jeg havde magten. Jeg skrev selvfølgelig til ham.

Konklusion: at blive inviteret ud af en mand på gaden gav mig samme effekt som et par stiletter. Min holdning løftede sig, og jeg følte mig uovervindelig. Har aftalt en date næste uge.

Uge 12

Jeg danser mig selv godnat i aften.

Fra i aften af vil jeg indføre et nyt ritual, inden jeg går i seng. I stedet for Netflix og mobilskærm, vil jeg tænde for min højtaler og lade rummet fyldes af smukke toner fra Summer Walker, dVSN, SZA, og Sabrina Claudio, mens jeg vil bevæge min krop i intuitive mønstre. Og da vil jeg gentage for mig selv, "Aldrig igen, aldrig igen, aldrig ... igen".

...

Min seksualitet har været væk i flere år, og den er stadig ikke, hvor jeg gerne vil have den, *men den er her*, jeg kan mærke den igen. Og det er kæmpestort. De sidste 12 uger har jeg løbende fundet små brudstykker af den, som jeg forsøger at lime sammen på ny, og det kommer helt sikkert til at se anderledes ud end det, der engang var. Men jeg tror nu på, at det kan blive ret fint alligevel.

Nå ja, og daten? Den gik rigtig godt. Vi snupper én mere om to dage. ■

KAN AUTISME SÆTTE EN FRI FRA BEGÆRETS ØKONOMI?

Af Oliver Tonning, stud.psych.

Min faster Linda står rundt om hushjørnet et par meter væk. Under den bagende sommersol småsnakker vi om min autisme og hendes erfaringer. Hun var en af de første i Danmark, der arbejdede professionelt med børn med autisme. Hun maler vinduerne hvide på sit nye pensionisthjem, imens jeg smører grøn træbeskyttelse på en forsømt garage. Jeg åbner op om, hvor svært det kan være at forstå sociale spilleregler. De udtalte og ofte indirekte regler for opførsel, som leder normalmennesket igennem hverdagen.

Solen væver guldtråde i grusstøvet, der svæver i luften mellem os. Vores ord følger lyset og svirrer i en oplivet tone. Lidt tilfældigt får jeg sagt, at den manglende sociale forståelse også kan ses som en lykkelig uvidenhed. Noget, der ikke kun skaber lidelse, men også kan forebygge smerte. Faster Lindas ansigt titter nysgerrigt rundt om hjørnet. Jeg får fornemmelsen af at have sagt noget vigtigt.

Hendes gråsprængte hår er blevet ramt af en lille klat hvid maling. Med besvær flytter jeg mit blik fra malerklatten til hendes øjne, idet hun begynder at fortælle. Hun husker en dreng, som var i den alder, hvor han kunne tjene lidt penge ved at gå til hånde i familiens have. Drengen havde tidligere udført lignende opgaver og fået nogle computerspil i betaling. Faren spurgte ham nu, hvad han ville have for arbejdet denne gang. Drengen blev tavs. Efter lidt betænkningstid sagde drengen, at han ikke manglede noget. Han var glad og begærede simpelthen ikke noget, fortæller Linda.

Begær kræver, at man forstår værdien af ting, tænker jeg. Hvis man er sund, mæt, varm og ellers har en hverdag, man er tilfreds med, har de fleste ting udelukkende en social værdi. Når en ting ikke bidrager til umiddelbar overlevelse eller velvære, kan det være svært for det autistiske sind at se det attråværdige i tingen. En BMW's værdi findes i dens sociale status, ikke i motorens stål. Der er ikke tale om en praktisk brugsværdi, men en social misundelsesværdi.

Det samme kan siges om store huse, modetøj og meget andet. Mange mennesker lider under den smerte, der udspringer af social hierarkisering. De er ofre for, at nogle mennesker har brug for at føle sig bedre end andre. Adskillelsen i status vækker misundelse, når man ejer ting med en højere socialværdi end den anden. Hvis autistiske mennesker er blinde over for de sociale dynamikker, der tilskriver disse værdier, kan de også tænkes at være blinde over for det begær og den misundelse, der følger med.

Jeg overvejer at dele mine tanker med min faster, men kommer i tvivl, om jeg bryder nogle sociale koder. Er det arrogant indirekte at omtale sig selv så helgenagtigt? Jeg kan ikke finde ud af det og siger i stedet, at uvidenhed kan være en velsignelse.

Autistiske sind kan tænkes at have et udsyn på verden, der skåner dem selv for megen smerte, men som samtidig også gør, at de ikke bringer smerte ind i verden. De bidrager

Foto af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

nemlig heller ikke til det økosystem af misundelse og grådighed, som siver fra det sociale og ind i den menneskelige vært. De er immune over for begærets tankegang og medvirker derfor heller ikke til virussens spredning.

Min faster svarer ikke rigtig. Jeg kan ikke finde ud af, om jeg har sagt noget forkert. Mit hjerte krymper i brystet. Nu kom jeg nok alligevel til at lyde arrogant. Hun går ind i huset og kommer kort efter tilbage med shorts på. Måske havde hun det bare for varmt og lyttede derfor ikke lige, tænker jeg. Pludselig kan jeg mærke, at min sociale energi er opbrugt.

Jeg er i gang med at lytte til Marcel Prousts roman *På sporet af den tabte tid*. Den dejlige, rolige mandsstemme får mig øjeblikkeligt til at slappe af. Det slår mig pludselig, hvorfor jeg synes, at store dele af romanen er så kedelig. Flere sektioner handler om reglerne for sociale normer i den parisiske overklasse i slutningen af 1800-tallet. I stedet for at lytte laver min hjerne et spring over til titlen på et andet fransk mesterværk, nemlig *Følelsernes opdragelse* af ►

Gustave Flaubert. Pludselig slår det mig, at figurerne i Prousts roman netop får opdraget deres følelser i overensstemmelse med det sociale systems regler. Det handler ikke bare om, at man skal have den rigtige viden eller skal udvise den rigtige adfærd, nej, hele ens væsen og følelsesliv skal agere i overensstemmelse med de sociale forskrifter. Ansigtet skal skiftevis udvise overraskelse, sorg eller glæde på de passende tidspunkter.

Proust beskriver, hvordan alle disse sociale spille-regler opfindes, brydes og bruges til at udstøde andre mennesker med – lidt ligesom reality-tv gør i dag. De følelsesmæssige reaktioner indgår i et socialt spil, som kan udføres rigtigt eller forkert.

Autistiske sind er dårlige til følelsspillet og finder i stedet en teknisk specialviden. Alt dette kan få dem til at fremstå arrogante og blive ensomme. Selv om de

ikke forstår de sociale koder og regler, har de dog et lige så stort behov for kærlighed og nærvær som alle andre. Ligeledes føler de også smerten ved mobning og afvisning, fordi de blandt andet ikke mestrer de sociale (følelsesmæssige) teknikker, der skal forbinde dem til andre. Så de ender ofte alene i ensomheden. I ensomheden ses det smertelige ved autisme, som ellers ikke gør ondt i sig selv.

Væggene i garagen er helt grønne nu. Jeg sætter mig på en malerbøtte, lapper koldt vand i mig og tænker på evolutionsteorien. Autismen er en genetisk mutation. Evolutionsbiologien dikterer, at en mutation vil uddø, hvis den ikke har en overlevelsesmæssig fordel. Det er kort sagt det, som Darwin beskrev med sætningen »den bedst egnede overlever«. Hvis en mutation ikke medfører den i situationen bedst egnede overlevelsesadfærd, der gør, at bæreren giver sin genetiske mutation videre ved parring, så uddør mutationen, slægten og derved autismen.

Autisme er en udviklingsforstyrrelse, der har mange grader af 'forstyrrelse'. Jeg har det selv kun i let grad. Det er heller ikke en binær enten-eller tilstand, men en flydende adfærdsstil uden skarpe grænser. Faktisk viser studier, at op imod 30 procent af verdensbefolkningen udviser mindst ét typisk autistisk træk. Det kan tænkes, at mange ikkeautister deler den manglende evne til at forstå sociale dynamikker og derfor heller ikke tager del i begærets økonomi.

Måske det er os, der altid har sagt, at kejseren ikke har noget tøj på (som en ren logisk konstatering, vi ikke selv forstår de sociale konsekvenser af). Måske vi kan tilbyde et andet blik på en hæsblæsende verden, hvor forbrugerismen lader til at være drevet af misundelsens logik. En anden tilgang til et samfund, hvor vækstparadigmets krumtap lader til at være jalousien over at se alt det, de andre har, men som man ikke selv besidder endnu. Måske er det autistiske sind modvægten til den sociale kamp, der lader til at opløse samfund, som har dækket deres basale behov.

Jeg ville gerne se et landsstyre af os. Måske vi kan overbevise resten om, at begæret er grundløst og holdes kunstigt i live. Eller måske dagdrømmer jeg bare om snart at finde en mærkelig kæreste og få nogle skøre børn.

Jeg renser penslen i terpentint, træder ud i solen og finder min faste, som er i gang med at lave frokost, hvilket får mig til at udvise måske lidt for stor taknemmelighed. Jeg overvejer at dele mine tanker om Proust og Flaubert, men kommer frem til, at klassisk fransk litteratur nok ikke er et passende samtaleemne for alle. Jeg vil ikke gøre hende utilpas, så jeg spørger i stedet, om jeg kan hjælpe med noget, og føler mig en lille smule ensom.

Artiklen er tidligere trykt i Dagbladet Information den 30. oktober 2023 ■

BEGÆRETS ANATOMI

Af Ditte Marie Thiemer Hilbert, stud.psych.

Denne artikel handler om samtykke. Og om de antagelser, vores samtaler om samtykke hviler på. Kræver det en fuldkommen selvindsigt at give sit samtykke? Det er også en artikel om begær. Og om begærets særlige struktur. Undsiger det sig måske netop bevidsthedens klarsyn? Og det er en svær artikel at skrive. Blandt andet fordi det uundgåeligt bliver en udfordring af vores måder at tale om samtykke på. I stedet for at underkaste mig den dikotomi, der ligger i spørgsmålet "Er der givet samtykke eller ej?", indtager jeg i denne artikel en tredje position, nemlig den, at det er mere kompliceret end som så. Vi er nødt til at indse denne kompleksitet, hvis vi vil kunne have frugtbare samtaler om, hvordan vi taler om sex og lyst - uden at fordømme. Dermed bliver det også et forsøg på at påpege, hvordan psykologien som felt har konkrete effekter ude i den virkelige verden. Måden hvorpå vi forstår basale, almenpsykologiske fænomener hviler på, hvordan vi forestiller os, at psyken virker. Og disse forståelser former, hvad vi forestiller os at kunne forvente af os selv og af andre. Det er en svær artikel at skrive, fordi det at ville udfordre og kritisere den gældende forståelse af samtykkebegrebet let kan misforstås som en kritik af behovet for et fokus på samtykke og den stadig relativt nye samtykkebaserede lovgivning, som mange har kæmpet for i mange år - mig selv inklusive. Jeg håber derfor, at du, kære læser, vil læse den som det, den er tænkt som: et oplæg til fælles tanker og refleksion. Den vej, vi nu bevæger os ned ad, er en hvor intet kan stå helt klart og tydeligt. Det er der, hvor vi må hvile i ambivalensen og tvetydigheden.

Hvad er samtykke?

D. 29.12.2020 blev Lov om ændring af straffelovens § 216 stk. 1 ændret. Den nye ordlyd var: *"For voldtægt straffes med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri."* Denne ændring var en bevægelse væk fra en lovgivning baseret på volden eller truslen om vold som voldtægtens præmis. Og det er enormt vigtigt. For her fra starten, vil jeg gerne gøre det klart: at have sex med en person, som ikke samtykker, er selvfølgelig voldtægt. Det er ikke det spørgsmål, jeg vil diskutere i denne artikel. Spørgsmålet er derimod, hvad det egentlig er, vi mener, når vi taler om samtykke.

D. 23. september i år skrev Jolina Vinholt, psykologfaglig konsulent og Jesper Baeuschiel, vicepolitiinspektør, et debatindlæg til Politiken, hvor de blandt andet skrev *"Det er vores indtryk, at mange unge er nysgerrige og meget gerne vil praktisere samtykke, men også er forvirrede over, hvordan man sikrer sig det."* I samme indlæg henviste de til, at der blandt mange unge er langt mere fokus på, om der siges fra, end om der siges til, og om det er voldtægt, når der ikke siges direkte nej; altså når dette nej indikeres på andre måder. Forfatterne understreger at passivitet eller opgivelse af modstand ikke kan tolkes som samtykke. Og at samtykket ikke er absolut; man har ikke fået tilladelse til hvad som helst, bare fordi man har fået samtykke til kategorien sex: *"Med samtykkeloven har den initiativtagende part pligt til at sikre sig, at den anden er indstillet på, hvad der skal ske."* Hermed afgrænses den lovmæssige definition af samtykket altså delvist, men dog ikke helt.

Måske kan vi komme en smule nærmere en kontemporær forståelse af fænomenet samtykke, hvis vi kigger på en anden kontekst, hvor det anvendes dagligt: det informerede samtykke ved behandling i sundhedssystemet. I *Vejledning om information og samtykke og om videregivelse af helbredsoplysninger mv. (Til landets læger og andet sundhedspersonale)*, står der eksplicit *"Ingen behandling må indledes eller fortsættes uden patientens informerede samtykke [...] Et samtykke til behandling er patientens frivillige accept af at ville modtage en bestemt behandling [...] Samtykket skal være baseret på fyldestgørende information [...] For at man kan tale om et gyldigt samtykke, kræver dette, at patienten er i stand til at overskue konsekvenserne på baggrund af den givne information"*. Og her begynder vi at ane et omrids af en definition: 1) Samtykke er en afgrænsning af den andens handlerum, 2) det skal være frivilligt afgivet, 3) der skal forelægge fyldestgørende information om, hvad der skal ske samt de mulige konsekvenser af dette. Her er altså en definition, som lægger vægt på individets autonomi, kontrol og frihed til at vælge selv. Og det er vel egentlig meget fedt?

Det vi ikke kan vide om os selv

Og så alligevel. Der er noget, der skærer lidt, når jeg forsøger at forholde mig til denne måde at tale om sex og begær på. For hvordan forstår vi det menneske, vi taler om her? Hvem er i stand til at afgive dette informerede samtykke? Hvordan er dets psyke skruet sammen? Her bliver spørgsmål om subjektivitet og selvindsigt centrale. Og hvordan kan man forstå samtykke i mødet mellem to mennesker, og kan der nogensinde findes 'fyldestgørende information' om noget, der endnu ikke er sket?

Personligt kan jeg, hvor gerne jeg end ville det, ikke altid overskue konsekvenserne af ting, jeg roder mig ud i (over en bred kam i øvrigt, det gælder ikke kun sex). Hvem har ikke prøvet at melde sig til noget, som de endte med ikke at kunne overskue eller ikke at have lyst til? Eller at tage af sted til noget, de egentlig ikke gad, og opdage, at det var præcis det, de havde brug for? Jeg tror faktisk, at den særlige energi, der er i ikke at vide præcis, hvad der skal ske, er enormt vigtig for mit begær, som for mig mere er en sitren i det mulige og umulige. Måske kender du, kære læser, til den særlige energi som findes i begæret, som kan forstærkes af det uvisse og usikre? Denne sitren i det mulige og umulige? I ikke at vide, hvad der vil ske, hvad den anden vil gøre, måske endda hvad du selv vil? Som om selve begæret folder sig ud over tid, situeret i den konkrete kontekst og også betinget af denne?

Ved et lykketræf faldt jeg i min bachelorproces over Avgi Saketopoulous *Sexuality Beyond Consent – Risk, Race, Traumatophilia*, som nok er den vigtigste bog, jeg har læst længe. Saketopoulou kritiserer idéen om det bekræftende samtykke, altså at begge parter eksplicit skal udtrykke samtykke inden seksuelle handlinger. Hun mener, at dette krav er baseret på en manglende forståelse for hvordan den erotiske ladning fungerer, og dermed bliver det i praksis en umulighed at forene denne type samtykke og erotikkens væsen – disse pointer vil jeg udfolde i det følgende. Med udgangspunkt i Jean Laplanche beskriver hun et decentreret subjekt, som netop ikke ved alt om sig selv, og som aldrig vil kunne have total selvindsigt. Jeg vil forsøge at beskrive dette subjektsyn og de konsekvenser, det har for forståelsen af samtykke. Jeg må på forhånd sige, at det bliver en forsimplet beskrivelse.

I *Drive and Instinct* beskriver Laplanche forskellen på drift og instinkt, hvilket naturligvis er en teoretisk adskillelse. Hvor instinktet er adaptivt og knytter sig til de biologiske funktioner, er driften et produkt af dét fundamentale vilkår, at spædbørn fødes uden evnen til at sikre egen overlevelse. Dette vilkår betyder, at barnet fra begyndelsen er i kommunikation med den ►

voksne, som skal sikre dets overlevelse. Og her opstår det særlige, at den voksne gennem sin omgang med barnet kommunikerer beskeder, herunder uafkodelige beskeder, som udgår fra den voksnes egen ubevidste infantile seksualitet – en slags kropslig erfaring som den voksne ikke selv har indsigt i, men som ikke desto mindre påvirker den voksnes omgang med barnet. Disse for barnet uafkodelige beskeder rummer en enigmatisk energi, som barnet ihærdigt vil forsøge at forstå. Den del af psyken, som i psykoanalysen betegnes jeg'et, har som funktion at konstruere mening og organisere enigma. Energien fra disse uafkodelige, enigmatisk beskeder fra den voksne kan ikke blot eksistere i barnet i deres ubundne form. De må og skal organiseres på måder, der muliggør barnets psykes integritet.

Når dette ikke kan lade sig gøre, må de i stedet fraspaltes jeg'et, hvormed et ubevidste opstår i barnet. I denne bevægelse skabes dermed et subjekt, i hvilket **noget virker på særlige måder, som subjektet ikke selv har indsigt i**. Laplanche skriver *"The source of the infantile sexual drive is the unconscious, and its characteristics are marked by that origin. The infantile sexual drive is an endless search and knows no relaxation of tension"*. Denne seksualitet er altså ikke den seksuelitet, som vi kender som et produkt af kønsmodningen (den genitale seksualitet), men derimod en seksualitet, som konstant søger at øge spænding, og som er intersubjektivt formet af de voksne i barnets liv.

Den biologisk modne seksualitet opstår først senere med kønsmodningen, og grundet det tidlige forhold, vil denne uværgeligt koble sig på de infantile fantasier: *"What psychoanalysis teaches us – which seems utterly foreign – is that in man the sexuality of intersubjective origin, that is drive sexuality, the sexuality that is acquired, comes before the sexuality that is innate. Drive comes before instinct, fantasy comes before function; and when the sexual instinct arrives, the seat is already occupied."* Nu taler vi altså om et subjekt, som ikke blot er et biologisk seksuelt væsen, men som har en seksualitet, der er formet af den infantile seksualitet og dennes fantasier; hvor dele af det, der virker i subjektet, ikke er tilgængeligt for det bevidste jeg og aldrig kan blive det. Dermed umuliggøres det ræsonnement, som idéen om det bekræftende samtykke hviler på: **vi har nemlig ikke fuldkommen indsigt i vores eget begær**. Begærets struktur er, ganske enkelt, ikke at være helt tilgængeligt og forståeligt for os.

Overvældelse og limit consent

Saketopoulou forholder sig netop til dette i sin bog. Hun kritiserer det bekræftende samtykke for netop ikke at forholde sig til, at vi aldrig kan kontrollere det, der sker mellem to mennesker. Det seksuelle ubevidste indvirker på vores handlinger i relation til andre mennesker, selv når vi ikke er bevidste om dette, gennem enigmatisk beskeder. Dette er ikke særligt for begæret; det er en grundpræmis for det interpersonelle. I stedet peger hun hen mod en anden form for samtykke, der i høj grad hviler på en indre forhandling: kan vi give samtykke, hvis vi skal kunne acceptere at modtage noget andet, end vi forventer? Og kan vi acceptere at risikere den overvældelse, som også er en del af det seksuelle? Vi risikerer i alle relationer at blive konfronterede med det, som er fremmed i os selv. Ifølge hende er relationen en uendelig samtale, med muligheder for både at skabe os selv og verden i det relationelle rum. Dette er fordi jeg'ets funktion netop er at skabe mening. Men i mødet med den anden risikerer vi altid at den ligevægt, som vores system søger mod, forstyrres, og der må skabes nye forståelser. I det relationelle opstår opacitet, noget som er uforståeligt og som ikke kan indkapsles i mening. Hun skriver: *"Interembodied, encounters that are experienced as transgressive move toward the 'more and more' of experience – and when this escalation becomes unbearable, they can shatter the ego [...] Which acts will be experienced as transgressive varies widely: lines of prohibition are perched on the highly personal divide between the intrapsychic, the social, and the historical – that is, who does what to whom, in what context, and at what point in time."* Det intersubjektives enigmatisk beskeder har altid muligheden for at overvælde, og det kan både opleves positivt og negativt. Skellet handler primært om subjektets egen indre forhandling, om det opleves som positivt grænseoverskridende eller negativt grænseoverskridende – den energimæssige spænding og ladning er den samme.

Dette er naturligvis ikke et argument mod behovet for at søge samtykke i sin helhed, men derimod en kritik af diskursen omkring samtykke. Vi kan måske ikke vide præcis hvad vi vil, eller hvornår vi overvældes, men vi ved jo samtidig OM vi ønsker at have sex med netop denne person. Forskellen er hvad vi forventer, at vi samtykker til. Samtykker vi til kontrol eller til overvældelse? Og måske endnu vigtigere: forstår vi, at den anden heller ikke har fuldkommen kontrol?

Saketopoulous løsning bliver det, hun kalder *limit consent*. Dette er den fælles forhandling om at give slip på kontrollen: *"What they are implicitly agreeing to in this negotiation is to be subjected to something unforeseeable, to being vulnerable, and to being surprised."* Det er ikke en forhandling om, hvor grænserne går, men en invitation til at overskride grænser. Det er en forhandling om at overgive sig til den anden, og for den anden at turde overgive sig til sig selv og det, der virker i dem, som de ikke har indsigt i.

Netop fordi alle er subjekter, uden en fuldkommen indsigt i egne måder at reagere, opstår en situation, som for begge er uforudsigelig, og som begge har ansvaret for; begge risikerer en overvældelse, som de ikke kan rumme: *"But unlike affirmative consent, in which being wounded has to do with an explicit disregard of the other's states limits, if injury occurs in limit consent, it is inadvertent; it results in infantile sexual urges that have gone too far, gone beyond play, with neither party knowing it until after the fact."* I denne iteration er samtykke ikke et spørgsmål om ja eller nej til hvorvidt der skal ske noget seksuelt, men derimod måder at forhandle om det, der skal foregå, både intrapsykisk og interpersonelt. Hvor meget ønsker jeg at give mig hen med dette menneske? Det kræver en kontinuerlig kommunikation, som ikke bare er verbal, men er de bedste forsøg på at afkode den anden, en afkodning som netop aldrig kan være komplet. Hvis man ikke selv ved, hvordan man vil reagere på noget, kan man ikke gøre andet end at prøve sig frem. Det er bekræftelsen af ønsket om at prøve sig frem sammen, at være villig til at risikere, men med en videre løbende forhandling både med sig selv og den anden, som Saketopoulou fremhæver som et alternativ til det bekræftende samtykke. Når Vinholt og Baeuschiel beskriver deres oplysningsarbejde med at informere unge om samtykke, er det netop de mange spørgsmål, som de unge stiller, og det forhold, at disse spørgsmål ikke kan afklares endeligt inden man giver sig i kast med hinanden, der peger imod umuligheden af et samtykkeprojekt, der implicerer fuldkomment kendskab til egne reaktioner på ting, man endnu ikke har oplevet. Ikke fordi vi ikke skylder hinanden afklaring på, om vi begærer hinanden og ønsker at give os hen til hinanden, men fordi vi aldrig kan afklare alt på forhånd. Ikke af ond vilje; men som et grundvilkår ved at være menneske. Side om side med det, som begæret retter os imod med løftet om det sublime, må vi lære at leve med ambivalensen, uvisheden og det forhold, at der ikke kan være komplet overensstemmelse mellem den indre

og den ydre virkelighed. At den anden kan såre os uden at ønske det. At vi kan såre dem uden at ønske det. At når vi sætter os selv på spil, er vi grundlæggende sårbare. Vi kender aldrig konsekvenserne af det intersubjektive på forhånd. Ikke fordi vi bliver holdt hen, men fordi det endnu ikke har udspillet sig, og derfor har ingen vidst, hvad der ville ske.

Det dobbelte ansvar

Her er det vigtigt igen at påpege forskellen på den materielle virkelighed og den psykiske virkelighed. For når jeg taler om umuligheden af at kende til konsekvenserne af det, der udspiller sig, taler jeg naturligvis ikke om, at vi ikke må rammesætte og sige til og fra. Den overvældelse jeg (og Saketopoulou) taler om, er overvældelsen som noget uventet. Ikke om overvældelsen ved handlinger vi har sagt nej til (!), men overvældelsen ved noget vi har indvilliget i, men ikke kan kende de fulde konsekvenser af. Overvældelsen er nemlig et psykisk fænomen, som ikke kun knytter sig til det, der sker i relationen, men derimod handler om vores indre reaktion på det, der vækker noget særligt i os. Og dette er uforudsigeligt, fordi det udgår fra dele af os, som vi ikke kan have fuldstændigt kendskab til. Det er altså vigtigt at fastholde, at alle har retten til selv at vælge hvad de har lyst til at deltage i. Men selv med denne form for rammesætning er vi aldrig i kontrol. Og frem for at henvære os selv til illusionen om kontrol, illusionen om at vi har både fuld indsigt i og fuld kontrol over os selv, må vi være villige til at anerkende, at det ikke er sådan det psykiske apparat virker. Og dette efterlader os med et dobbelt ansvar: vi risikerer altid at blive overvældede, men vi risikerer også altid at overvælde den anden. Og spørgsmålet er, om det ikke i langt de fleste tilfælde er mere relevant at tale om det etiske ansvar, vi har for at kunne holde rum for andre, når de overvældes i deres relation til os, end det er at tale om skyld? Den nuværende samtykkediskurs efterlader os bare ►

ikke med denne mulighed, fordi den netop implicerer fuld selvindsigt på forhånd, og dermed også fuld kontrol. Og hvis vi forventer at den anden ved hvad de laver, må de også såre os med hensigt.

Lad mig illustrere hvad jeg mener med en analogi: fødslen. Uanset hvor meget vi forbereder os og forsøger at kontrollere omstændighederne omkring fødslen, er det umuligt. Alle kvinder jeg har talt med som har født, har oplevet et tidspunkt, hvor de oplevede en fuldkommen kropslig og psykisk overvældelse. Denne overvældelse er af en type, som ikke kan gives sprogligt. Fødslen er altså en proces, vi kan forsøge at forberede os på ved at opstille rammer og ønsker, men hvordan det, der udfolder sig, rent faktisk påvirker os, er ikke inden for vores kontrol. Tilbage sidder den fødende og må forsøge at skabe mening i det, at organisere det. Denne proces er i høj grad intrapsykisk og påhviler vores eget psykiske apparat. Men vi er ikke alene i hverken rummet eller verden; processen bliver dermed også et intersubjektivt projekt. Det er her, det dobbelte ansvar opstår: vi har altid både ansvar for vores egne følelser og reaktioner, men vi har også ansvar for, hvordan vi reagerer på den andens. Vi kan ikke kontrollere hvad der vil ske, men vi har ansvar for hvad vi gør med det, når det er sket. Og det er forskellen på ansvar og skyld.

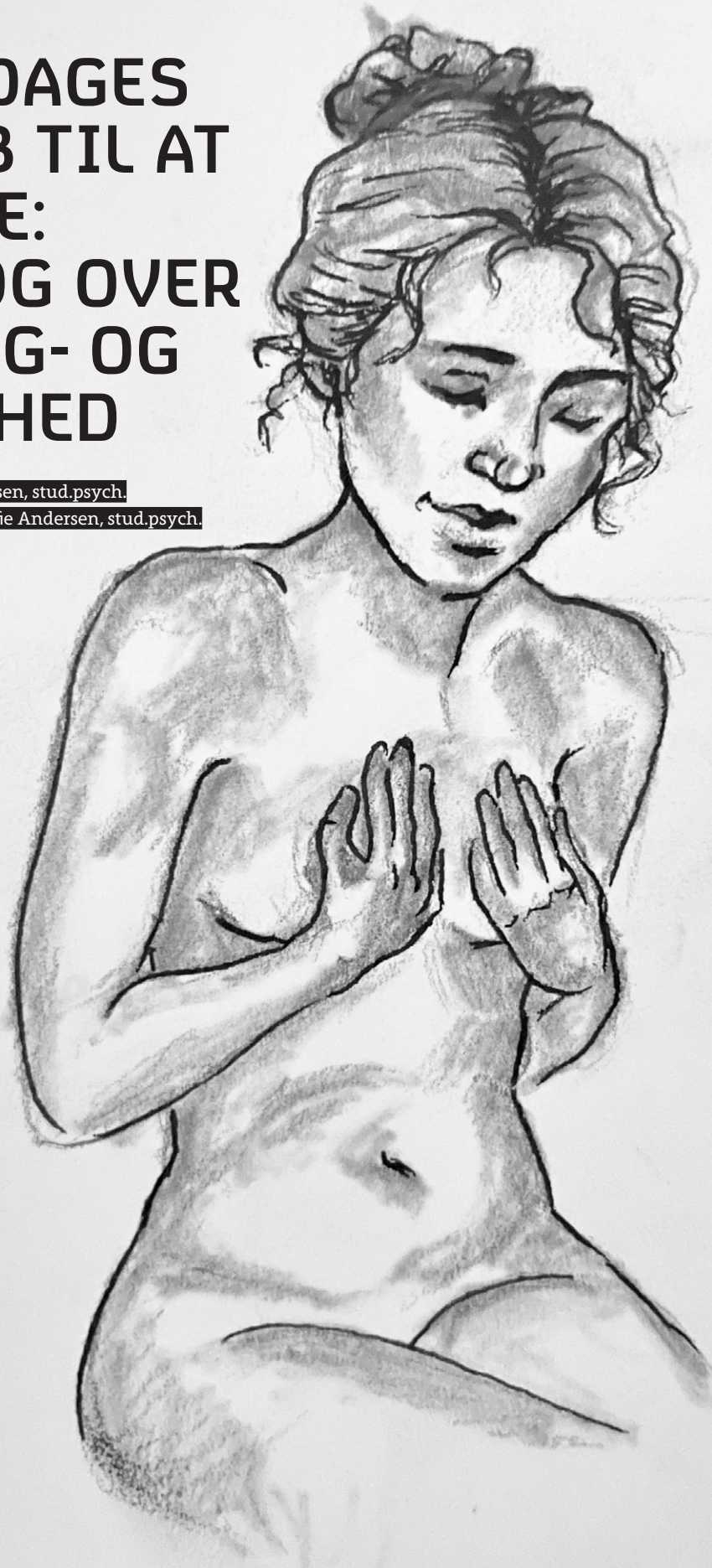
Med denne forskydning af ansvar, ligger også en etisk position. Ved at turde fastholde, at der ikke findes en enkelt sandhed, men at der derimod er forskel på den materielle sandhed og den psykiske sandhed, binder vi os også til en særlig etisk tvetydighed. Flere ting kan være sande på samme tid. Hvis vi tager dette med i overvejelserne, vil det nok være lettere at undgå den overflod af misforståelser, som Vinholt og Baeuschiel refererer til. Og samtidig vil vi være forpligtede til at forholde os til, hvad vi selv er villige til at risikere, og dermed også hvor meget vi er villige til at risikere, at den anden skal bære vægten af at have overvældet os. For der er nemlig forskel på at opleve overvældelse og at blive udsat for seksuel vold. Og man kan være der for hinanden på gode måder, når overvældelsen indtræffer, så det netop ikke behøver opleves som vold. Men så længe vi ikke er villige til at tale om det og tage det alvorligt, risikerer vi at det meste tolkes indenfor sidste kategori.

Og ved at tage ansvaret for ikke blot os selv, men også vores seksualpartnere alvorligt, står vi tilbage med det spørgsmål, vi måske i virkeligheden skulle stille os selv og hinanden: **Kan du tage ansvar for at være med det, der måske vil ske i dig og med det, der måske vil ske i mig, selv hvis en af os bliver overvældede?** Hvis svaret er ja, kan du jo kaste dig ud i det, vel vidende at du ikke kan være helt sikker på hvad der vil ske – og at det nok ikke kan være anderledes. ■

OTTE DAGES TILLØB TIL AT SKRIVE: LOGBOG OVER KÆRLIG- OG ALENEHED

Af Katrine Vedsø Jakobsen, stud.psych.

Illustration af Anna Sofie Andersen, stud.psych.

En dato har stået i min kalender og larmet, som kun en deadline kan gøre det: Jeg skal skrive en artikel til Indput, og den skal på en eller anden måde handle om begær. Men jeg har haft svært ved at samle mine tanker og derfor også sproget omkring begæret. Det er som om, sproget har skudt sig selv af som en konfettikanon, og jeg løber rundt og forsøger at samle ordene omkring en mening. I begyndelsen skriver jeg en lille smule hver dag. Ligesom for at tage tilløb til den egentlige artikel, som jeg planlægger at skrive. Men efter et par dage går det op for mig, at jeg måske allerede er i gang med at skrive min artikel. For måske er dette den eneste måde, jeg kan skrive om begær på lige nu. Jeg fører en slags logbog hen over mine dage med refleksioner om hvad kærlig- og alenehed betyder i mit liv. Lige nu.

D. 2. november 2023

Jeg skal skrive om begær. Og det er som hele tiden at løbe med panden forrest ind i en mur af tåge. Det er på en måde, som er der en hinde mellem årets sidste dage og mig, der ikke virker bristbar. Jeg er gået ind i efteråret som i en drøm. Og hvordan få sproget til at passe omkring drømmenes skøre krumninger? Mine sanser er som klodsede kameraer; de viser mig verden som en alt for hurtigt klippet film. Ind kommer lyden af en sang, en bekymret tunge trykker sig ind mod en kind, to skal til at knuse hinanden underligt i en nat, og hele tiden regner det. Jeg vil, men kan ikke give mening. Jeg tror, jeg er bange for, at jeg ved at skrive om dette kommer til at afsløre noget om mig selv. Ikke kun overfor den der læser, men også overfor mig selv.

D. 3. november 2023

Nattens drøm: Jeg arbejder på et plejehjem. Jeg kan ikke finde ud af, hvornår jeg har fri. Jeg bliver bare ved med at møde ind på arbejde. En af gangene møder jeg ind, og pludselig er de alle sammen meget smukke og unge, dem der bor her, pludselig er det et hospice. Der er ingen, der fortæller mig noget. Skulle der ikke være nogen, der informerede mig om den slags? Alle mine kollegaer går meget hurtigt og ansigtsløse op og ned ad gangene. Kitlerne blaffer om benene på dem. Det er ikke til at komme til at tale med nogen. Det er ikke til at få fat i et ærme. Så det er altså de nye vilkår. Jeg forsøger at gøre mig umage, men kommer til at træde ved siden af på stue 8, hvor jeg forelsker mig så rapt i patienten, at det næsten ikke er til at bære med sig rundt en hel arbejdsdag: Han skal dø. På et tidspunkt kommer jeg ind på stuen igen, og den er helt gal. Han begynder at græde, og jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre. Han græder, til han får ondt i sin hals. Du kan bare helbrede mig, bliver han ved med at sige, du kan bare helbrede mig. Men det kan jeg ikke, jeg har jo ikke kvalifikationerne. Jeg kigger på mine hænder. Og de er helt sprukne, og vi er på et hospice. Så jeg lægger mig ind til ham i hospitalssengen i stedet. Holder hans hånd under dynen, stryger ham hen over håndrodden med min tommelfinger. Og så: Blommen af min tommelfinger går gennem hans hud. Han har så ondt i maven, det er så ondt alt sammen.

D. 5. november 2023

I dag kom jeg i tanke om Aristofanes' tale om kærlighed i Platons Symposion. Jeg kan kun gengive den, som jeg husker den: At engang trillede menneske omkring som kugler med runde rygge og maver, to ansigter og fire arme og ben hver især. Som jeg husker det, var det Zeus, der kløvede kuglen i to og ved samme hug hensatte menneskene i en livslang længsel og søgen efter deres anden halvdel. Efter atter at smelte sammen og gøres hele af hinanden. I dag har jeg tænkt over, at hvad den myte indebærer, er en idé om mennesket som værende såret og ukomplet, førend det har fundet sin eneste ene – sjælevennen at smelte sammen med. Jeg har også tænkt, at det er en idé, som kan genfindes i store dele af i hvert fald den vestlige måde at forestille sig og portrættere kærlighed på. Kærlighedens halvdele og helheder. Man må forelske sig på en særlig måde. Man må basere sin eksistens på en søgen efter en helt bestemt kærlighed. Og man er egentlig i en vis forstand forkert eller ufuldstændig, hvis ikke man lykkes.

D. 6. november 2023

I dag er som et frygteligt vejr, selvom det skinner. Jeg lytter til Moses Sumney synge sit album *Aromanticism*. Om og om igen. Gentagelsen som en måde at drage omsorg for sætningerne på. "*Cause we cannot be lovers, long as I'm the other, we cannot be lovers, long as I'm the ...*". Jeg tænker meget over dette af hans spørgsmål: "*Am I vital, if my heart is idle?*"

D. 7. november 2023

Jeg har gjort det før. Fra den ene dag til den anden at beslutte noget drastisk. Jeg har denne stående (van)vittighed med mig selv og mine venner. At jeg en dag kommer bag på os alle – mig selv inkluderet – og bliver væk. Uden varsel. At det eneste jeg egentlig drømmer om, er at bo i et lille sommerhus i Nordjylland ved Vesterhavet alene og året rundt og skrive. Og at det kun er et spørgsmål om tid. At om vinteren vil jeg sidde ved et vindue i en stor ulden sweater, drikke kaffe og kigge på sneen, der gør granerne tunge om grenene. Uden at sige en lyd. I mine drømme er jeg aldrig bange. Aldrig heller for at savne noget. Jeg har det som Elsie Lindtner i Karin Michaëlis roman *Den farlige alder*, da hun i et brev til sin kusine skriver: "*Jeg længes så ubeskriveligt efter at prøve ensomheden*". Jeg kan virkelig godt lide at være alene. Men hvordan kan jeg vide, at det, jeg beskriver her (jeg kalder det ensomhedsprojektet), virkelig er noget, jeg gerne vil? Kunne det ikke lige så godt være en flugt fra noget, som jeg er bange for?

D. 8. november 2023

Jeg skriver: Men der er stadig tingen, som jeg ikke kan skrive om. Jeg kan bare ikke gennemskue, hvad den er. Tingen som fortøner sig et sted inde i tågen. Jeg genlæser *Den farlige alder*, og det er stadig dette spørgsmål, jeg kommer til at tænke på: Kan man nogensinde blive fuldkommen ærlig? Med hinanden og med sig selv? Jeg bliver nok nødt til at skrive sådan her (hele tiden tager jeg sådan tilløb ved at sætte ord ind foran et kolon): Jeg ved ikke, om jeg virkelig ikke ønsker at forelske mig og blive elsket i Nordjylland. Måske gør jeg. Måske har jeg bare fortrængt det. Måske er jeg ikke ærlig med mig selv. Det kan være jeg prøver at slippe uden om at sætte noget på spil. At have et villigt hjerte. Men stadig sætter jeg jo noget på spil. Jeg risikerer at blive meget ensom og uheldig og i Nordjylland.

D. 9. november 2023

Ensomhedsprojektet bliver altid underligt presserende for mig, når det liv, jeg lever her, vrider sig på en sådan kaotisk og kompliceret måde, at jeg ikke kan finde hoved og hale i det. Jeg begyndte disse dage med at beskrive en hinde, som spundet ud mellem dem og mig. Der er også afstande, som jeg spænder ud mellem mig selv og andre mennesker. Små værn mod virkeligheden. Øjenlågene. Hver gang jeg sluger min kærlighed som et surt opstød for ikke at gøre mig selv til grin. Den gang jeg havde fået for meget at drikke, og der var en, der bestilte mad. Pludselig lugten og kvalmen, pludselig skulle jeg hjem, pludselig troede jeg, at man aldrig ville se mig igen.

D. 10. november 2023

I en samtale fra 2021 mellem Sumney og hans musikerkollega Caroline Polacheck kommer de omkring betydningen af du'et i kærlighedssangen. Polacheck beskriver, hvordan hun på et tidspunkt fandt ud af, at hun kunne redefinere du'et i alle verdens kærlighedssange som værende selve livet. Og Sumney siger: "*I had the inclination as a child, but even now, sometimes an inclination to listen for a "you," when there isn't one.*" Han spørger sig selv, hvor det kommer fra og kommer frem til, at det må handle om "*the actual romance of just being alive*". Det læser jeg og kommer i tanke om alle de kærlighedsdigte, jeg skrev som lille. Ikke til nogen men til et tilsyneladende gabende tomt du. Og om at elske det du. Jeg vidste bare, at det var sådan, man gjorde, at det var sådan, man brugte sproget om kærlighed og længsel. Intuitivt eller indlært. Nu tænker jeg med Polacheck, at det du ikke nødvendigvis var tomt. At det kan rumme mere end én ting og faktisk hele verden. Kan rumme mere end idéen om, hvad det burde være. At jeg også kan elske, uden at der er nogen. Også kan falde i søvn og forelske mig hovedkulds i en person, som færdes i udkanten af mine drømme. Jeg kan ville være alene og stadig føle begær. Kan ville ønske, at jeg var alene og ville ønske, der var nogen, der ville komme og falde i søvn på mit gulv, og ønske jeg var alene og samtidig være savnende. Det hele på en gang og Michael Strunge skriver at:

Ingen celle vil nogensinde

under nogen form

blive tabt

af universet

jeg vil aldrig glemme dig

Jeg elsker dig helt ind i stjernernes knæ ■

MARKEDS- FORFØRING

Ender reklamerne på nattehimlen?

Af Gustav Egede Kristensen, stud.psych.

Illustrationer af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.

PutTube^{DK} Search

'Formentligt'

Indput

55 YEARS OF FORMENTLIGT THE BEST STUDIEBLAD IN THE WORLD

Hvor mange reklamer ser du og jeg på en dag? Det er et svært spørgsmål at besvare, fortæller Google mig, men det er sandsynligvis flere tusinde. Måske lyder det af meget, men det giver egentligt god mening. Næsten ingen dele af hverdagslivet er reklamefrit. I bybilledet er der reklamer på stilladser, standere og i butiksvinduer. I fjernsynet deles programmer op af reklamer. På skærme i busser og toge får man også uønsket information om, at nu kan man købe det her nye fede produkt. Sportsstjerner bærer logoer på maven. Alt gratisindholdet på internettet er baseret på reklamer. For nylig fandt jeg ud af, at man, selv hvis man betaler for TV2-play, skal se en fandens masse reklamer inden et program. Selv derhjemme er folk begyndt at hænge gamle reklamer op som plakater, der har fået ny glans af nostalgis lys. Rundt om Søerne og på Islands Brygge i København kan man endda se reklamer på tagene. Der er ingen reklamer-nej-tak til livet. I fremtiden kan man forestille sig, at virksomheder kan projektere reklamer op på nattehimlen på en Batman-agtig måde. Desuden bombarderes vi med foredrag, politiske organisationer, studieblade, festudvalg, forskere, der for det meste er gode formål, men som alle sammen vil have fat i os og vores dyrebare tid.

Hvis man spørger en given virksomhed om, hvorfor de reklamerer, vil de nok sige noget i retning af, at de gerne vil oplyse deres potentielle kunder om deres (nye) produkter. Formentlig vil de betone, at de gerne vil give folk det bedste udgangspunkt for at vælge hvilket produkt, de vil købe. Der vil blive tegnet et billede af den rationelle-nyttmaksimerende forbruger, der kan overveje fordele og ulemper ved de forskellige produkter og derefter tage et reflekteret valg. Os på psykologi burde om nogen vide, at dette er forkert, om det så er på grund af kognitiv bias eller det psykoseksuelle register.

Man kan nogle gange fristes til at tro, at det er nogle onde virksomheder med nogle grådige chefer, der prøver at få os alle sammen til at købe deres produkter. Denne analyse synes jeg er mindre interessant. Kapitalister, chefer, CEOs eller hvad man nu vil kalde dem, er også socialiseret til at begære på bestemte måder. Den mest succesfulde kapitalist er den, der, som Freud kaldte det, går hinsides lystprincippet i sin jagt på kapital. Familie, venner, kultur, fritidsinteresser og alt det andet gode i livet skal alt sammen ofres i en absurd gentagelsestvang rettet imod at blive så rig som muligt. Chefer begærer profit, mens forbrugere begærer produkter. En teknologi, der forsoner disse to begær, er reklamen.

Som psykologistuderende kan man nogle gange sætte spørgsmålstejn ved, om det vi lærer overhovedet kan ændre verden. Det kan det imidlertid godt. Et eksempel er det projekt, som Freuds nevø Edward Bernays skabte tilbage i første halvdel af 1900-tallet. Bernays er også kendt som skaberen af PR-industrien og brugte indsigter fra bl.a. psykoanalysen til at skabe moderne reklamers skabelon. Reklamekampagner for tobaksindustrien og politisk propaganda i forbindelse med omstyrningen af den demokratiske valgte regering i Guatemala er to af hans diaboliske hovedværker. Ved at forandre massernes ubevidste forhold til et eller andet, kan man ændre, hvad de gør. Man kan, som er fokus i denne artikel, få masserne til at massekøbe og derigennem opretholde og forøge masseproduktionen. ►

Hvis vi bedre forstår begæret, forstår vi bedre, hvordan vi er blevet forført af varerne.

Så hvad er det?

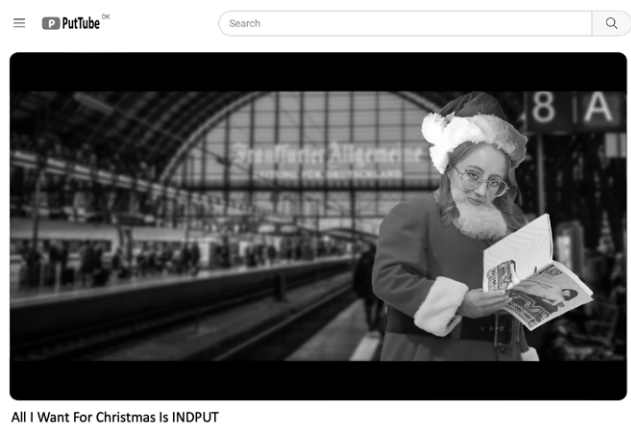
Når man begærer noget, vil man have noget, man ikke har. Begær kan altså ses som en mangel. Det hævder teoretisk psykoanalytiker og filosof Slavoj Žižek med afsæt i sin læremester Jacques Lacan i hvert fald. Det her er min (overfladiske) læsning af Žižek. En start er distinktionen mellem begærsobjektet og begærets objektårsag. Mens begærsobjektet er selve det, man begærer, beskriver begærets objektårsag det ved objektet, som gør, at man begærer lige netop dette objekt. Her bruges objekt i psykoanalytisk forstand, hvor det både kan omfatte en person, genstand eller omstændighed. Distinktionen er nødvendig, da årsagen og objektet ikke er identiske, og da objektårsagen er ubevidst. Žižek argumenterer for, at det fundamentale spørgsmål for mennesket ikke er at finde ud af, hvordan jeg får det, jeg begærer, men snarere hvad det er, jeg egentlig begærer?

Žižek udlægger dernæst, at begær aldrig blot er et begær for et objekt. Begæret er først og fremmest begæret for at blive ved med at begære, hvorfor begæret på sin vis kan modstilles besiddelsen eller nydelsen af objektet. Begærsobjektet er noget, man ikke har, og på den måde vil en komplet nydelse af objektet omfatte en forskydelse af begæret til noget andet. Når man "nyder" noget, kan man altid tænke på en lille ting, der kunne være endnu bedre, eller en tvivl kan melde sig i forhold til, hvorvidt man nu nyder så godt som muligt. Der er altid en lille rest, som ikke opnås, for at begæret kan fortsætte. Den uopnåelige nydelsesrest er nødvendig for at igangsætte begæret og er derfor begærets objektårsag.

Hvor kommer reklamerne ind i billedet? Reklamer hjælper os med at begære ved at indsætte en vare i et fantasiscenarie, hvor varen er udstyret med den undefinerbare ekstranydelse, som man kan opnå, hvis man kommer i besiddelse af varen. Det kan naturligvis tage mange konkrete former, men behøver ikke engang handle om varen selv. Man kan selv prøve legen i biografen, hvor man gætter, hvad produktet i en reklame egentlig er. Man finder ud af, at det ofte ikke er til at vide. Fælles for reklamer er, at de forsøger at forføre. At forføre os til at bruge tid og penge på lige netop dette fantastiske produkt. Reklamen er kapitalismens begærsstilladsering, en slags zonen for nærmeste udvikling for varebegær. Fantasmaerne er meget fleksible. Alt fra den sublime nydelse i en burger, til økologiske varers naturlighed til opvasketabs' tilfredsstillende evne til at fjerne skidt og gøre glassene rene og skinnende. En anden, mere snedig strategi er, at reklamen selv tager en ironisk distance til reklamer og markedsføring. Tænk for eksempel på butikskæden Normal. Her positioneres forbrugeren som en, der, som Normal siger, køber "normale varer til unormale priser". Forbrugeren positioneres som én, der "nyder" ikke at spille penge på dumme, opreklamerede mærkevarer, men i stedet er fornuftig og køber billige varer, der egentligt kan det samme. Ikke desto mindre virker reklamen, og forbrugeren har ikke undsluppet noget som helst.

Kan vi vende tilbage til en naturlig tid med et ydmygt begær for vand, grøntsager med jord på og tag over hovedet? Nej, slet ikke. Så føl dig ikke skyldig over at deltage i systemet for andet er ikke muligt. Selv vores mest basale behov indfris ved hjælp af begæret for fantasmatisk varer. Man har ikke undsluppet begærscirkuset ved at gå i praktiske fremfor smarte sko, eller ved at spise sund, hjemmelavet mad fremfor industrielt produceret fabriksmad. Det er slet ikke pointen. Begæret og reklamen er så fleksible, at næsten hvad som helst kan iscenesættes som en fantasisituation.

Noget mærkværdigt ved reklameindustrien er, at jo flere, der reklamerer, jo mere er andre nødt til at reklamere. Pepsi er nødsaget til at poste millioner (milliarder?) i reklamekampagner, fordi Coca Cola har gjort det. Fra den enkelte virksomheds perspektiv betyder det selvfølgelig noget at få lanceret en succesfuld kampagne, men hvis vi lige ser det lidt større perspektiv, er der ikke umiddelbart skabt nogen som helst værdi i reklameproduktionen. Ingen materiel værdi og til nøds en meget lille åndelig værdi. Reklameproduktionsdriften er måske lige så stor som købedriften. De har det tilfælles, at man bliver ved med at gøre noget, som man kan fantasere om giver én det, man søger, men som formentligt ikke kommer til at gøre det.

Chokerende nok viser en rapport om reklamer i Europa, som reklameindustrien har bestilt fra Deloitte (!), at hver euro brugt på reklamer i gennemsnit genererer syv euro til samfundsøkonomien. Hvis vi køber præmissen om, at man kan operationalisere, hvor meget værdi reklamer skaber for samfundet, som om at vi kunne have et samfund uden reklamer, argumenterer rapporten for en række positive sider ved reklameindustrien. Der lægges vægt på, at reklamer muliggør gratisindhold på internettet, at de kan gøre tjenester billigere for forbrugere, at industrien øger beskæftigelsen og til slut, at reklamer oplyser forbrugerne om produkter. Mærkeligt nok er det kun den sidste årsag på listen, der har noget at gøre med reklamernes egentlige værdi. Og som jeg har prøvet at vise, har de fleste reklamer nok forfærdeligt lidt at gøre med at informere. Der er ikke nogen nødvendighed i, at det skal være reklamer, der gør, at aviser kan få det til at løbe rundt, eller i at sociale medier er gratis. Det er bare sådan vores nuværende system fungerer. Hvornår når vi et punkt, hvor vi bare sidder og ser reklamer i vores fritid, imens vi tror, at vi bruger sociale medier eller ser YouTube-videoer, som vi i forvejen ikke engang gider? Mængden af reklamer lader kun til at stige i et meningsløst ræs for at sælge mere end konkurrenterne, der er en del af selvsamme ræs. Jeg har ikke nogen konklusion på denne mærkværdige, men ret hverdagsagtige praksis. Jeg håber dog at have vist, hvordan reklamen eksemplificerer det tragiske samspil mellem begær og varer, som vores økonomiske system, kapitalismen, lader til at skabe. ■

MELLEM DRIFTER OG DØD:

ET INDBLIK I PSYKOLOGIENS BEGÆRLIGE UNIVERS

En satirisk sketch på prominente personers syn på begær

Af Sarah-Emilie Josiasen, stud.psych. og River Lyngaa, stud.psych.

Psykoanalyse & Behaviorisme

Sigmund: Begær og seksualdrift udvikles over tid. Først opnår du nydelse gennem munden, så opdager du fornøjelsen i at klemme lukkemusklen sammen, derefter bemærker du den behagelige sensation ved at urinere. I den næste fase opnår du en beskedenhed over for dit begær. Afslutningsvist popper puberteten frem, og du er hermed et helstøbt begærende menneske. Ahh, hvilken nydelse.

Ivan: Begær? Sig mig, hvornår savlede du sidst? Hvis jeg ikke husker helt forkert, savlede du næppe over din mors brystmælk, men derimod de gange din far kom med æblemos. Allerede da du kunne høre skridtene fra din far nærme sig, løb din mund i vand. Der oplevede du en parring af stimuli.

Sigmund: Ja, men mit bedste minde var i det øjeblik, jeg blev bevidst om, at jeg igennem fastholdelsen af min mors brystvorte, holdt fast i den nydelse, som jeg gennem munden oplevede. Der havde jeg svært ved at give slip. Give mig fuldstændig hen. Jeg drømmer stadig om at ligge der, tæt mod min mors bryst. Stadig med brystmælk dryppende ned på min pande. Her blev jeg opmærksom på, at den ikke kun kom ud af brystet, for i det øjeblik tissede jeg i bleen.

Ivan: Nydelse opnås når du undgår stød. Og først dér bliver du ægte belønnet. Det har jeg selv oplevet.

Sigmund: Klart. Det kræver en vis beskedenhed. Men bevares, hvad nu hvis man elsker at støde og blive stødt?

Ivan: Det er jo nok, fordi du er blevet belønnet med noget særligt, når du støder?

Sigmund: Tanken om min fars død.

Ivan: *har forladt chatten*

Eksistenspsykologi & Metakognition

Rollo: Ak ja, intet begærer jeg dybere end at leve livet med størst mulig autenticitet, men modpolerne af min væren forbyder mig dette. Aldrig kan jeg undslippe mit ulykkelige begær. Jeg bliver til i ensomhed. Jeg dør ensomt. Så sig mig, hvorfor skal jeg overhovedet søge kærligheden med et andet menneske? Ej heller vil jeg kunne være mit autentiske jeg i denne konstituerede relation. Hvem har jeg overhovedet, hvis ikke jeg har mig selv?

Pia: Drop nu grublerierne! Nøglen til det sande begær i langvarige forhold er erotisk intelligens. Hvis du vil have det, kan jeg sagtens lave en potenssammenhæng og give dit begær en p-værdi lavere end 0.05. Jeg begærer evidens. Kvantitet over kvalitet er nøglen til din evige søgning. Husk, afsæt blot en time om ugen til denne fortvivlelse, og lad den derfrakøre videre på sushibåndet. Så kan du samle den op samme tid og samme sted næste uge. Grublerierne forrådner din potens... I hvert fald statistisk set.

Rollo: Jeg ønsker ikke at blive blændet af dine statistiske analyser. Du kan ikke begære uden autenticitet. Jeg begærer dét, at forstå det levende menneske, ej din evige søgen efter sandhed, Pia. Denne søgen vil forevigt indskrænke din kapacitet til at leve autentisk - dermed også dit begær. Jeg ønsker blot at forstå dig, så fortæl mig - hvornår havde vi sidst ikke-mekanisk sex? For mig fremstår du helt afkoblet fra din krop. Er du bange for den tilhørende, penetrerende angst?

Pia: Det er svært at oparbejde spænding, forventning og begær med det samme menneske, som man ønsker tryghed og stabilitet hos.

Rollo: Tryghed og stabilitet er illusorisk. Aldrig har jeg følt mig mindre forstået af min kone. Min fortvivlelse eksisterer og næres i denne nye dominerende forståelse af, at teknik i sex og *love-making* udelukkende måles i orgasmer hos dig.

Pia: Hvis du virkelig vil i kontakt med dit begær, må du: Grib livet. Slippe angsten, Rollo.

Rollo: Slip livet. Grib angsten.

Pia: **ser Rollo ligge livløst i sengen** Rest in peace, Rollo. ▶

Evolutionary Psychology & Social Constructionism

Setting: Judith træder ind i et mørkekammeret. Har sit masterkostume på. Charles møder lidt senere og dukker op i sit slavelignende påfuglekostume.

Charles: Aldrig før har jeg begæret en artsfælles gener i sådan en grad. Må jeg være fjerene til din busk? Jeg begærer intet mere end reproducerende sex med dig. Så følg vores instinkter nu. JEG VIL FØDE DINE BØRN!!!! DET ER EN EVOLUTIONÆR GAVE AT BRINGE DINE GENER VIDERE!!!! Du er det afsluttende element i min altomsluttende søgen.

Judith: Charles, åh, Charles. Din underkastelse ophidser mig, men dig som mit begærsobjekt frastøder mig. Dog vil jeg overveje, hvis du som påfugl vil føde mine børn.... Med tiden, med gentagne handlinger og ændrede diskurser, kan jeg vel før eller siden lære at begære dig. Men før dette er muligt, behøver jeg svar på et simpelt spørgsmål: Hvad er din holdning til de traditionelle kønsnormer?

Charles: Jeg er glad for, at du bragte det op. Dem ELSKER jeg. REPRODUKTION FOR LIFE!!!!!! Please..... Lad mig nu, Judith. Du er den mest tilpassede af din art, jeg nogensinde har observeret, afskåret fra sit økosystem. Og det har jeg gjort mange gange. Hvis ikke du vil, så finder jeg en anden, der vil indfri mit begær. En med de samme genetiske træk som dig. GUD, jeg får en oprejsning. Jeg døber den **interseksuel selektion**. Denne selektion vil revolutionere økosystemerne for evigt. Vi vil være udødeliggjorte.

Judith: Din idioti pirrer mig. Kom tættere på med dit spidse næb. Gør som jeg befaler, og du vil få tilfredsstillet din hungren.

Charles: ... ÅH ... JEG KOMMER TÆTTERE PÅ

Judith: **Forskrækkes af den spontane afklædning og dræber Charles*.* Hov... Jeg indser nu, at ej heller din død gav mig det, jeg måtte begære. Jeg måtte dog prøve. Nogle gange er døden den ultimative tilfredsstillelse af al menneskelig begær. ■

OM BESÆTTELSE OG BEGÆR

Tekst og illustration af Marie-Louise Olsen, stud.psych.

Besættelsen af dig,
er som gift i mit blod,
som gennemstrømmer hvert et atom,
som når virus erobrer celler,
mikroorganismers eksponentielle formering,
og som bristede, falmede løvetand,
spredte sine frø i sommerens brise.

Begæret efter dig,
efterlader mig utæmmeligt hungrende.
Jeg er fanget i *smeltende drømme*,
i *piruetterne* af dit måneskin,
hvor du har hele min sjæl i et åndedræt,
og smerteligt pirrer min *sanitet*,
i et *søvnløst drømmespil*.

Hovmodigt og forsigtigt,
besætter jeg rettetheden i dit blik,
hvor *floder fugtes* i dit spor.
Drukner i ustyrlighedens strømme,
fanger det *forsømte hjertes drømme*,
og overgiver mig som smør i dine varme hænder.

Jeg er din. ■

HVORFOR VIL DU HAVE MIG?

Af Morten Vifeld Issa, stud.psych.

Illustrationer af Anna Sofie Andersen, stud.psych.

Et mysterium, som for mig nok aldrig bliver helt opklaret, er hvorfor du begærer mig. Der er umiddelbart en helt åbenlys grund til det; jeg er ikke dig. Det er som sådan let nok at sige, men betydningen af erkendelsen kan stikke noget dybere end som så. Idet Indput jo er et psykoanalytisk propaganda-medie (ærligt, til redaktionens filmaftener kan vi ikke forstå plottet, hvis det ikke handler om en eller andens mor), vil jeg, ikke så overraskende, være en god fodsoldat og forsøge at forstå en del af begæret gennem en del af analysen.

Og for at tone rent flag fra starten, så kommer der ikke en tydelig afgrænsning af hvilket begær, det er, der skrives om. Det skyldes for det første undertegnede manglende evner. For det andet er det en svær størrelse at afgrænse. I hvert fald set fra det anlagte perspektiv. Begærets størrelse, ophav og betydning er i sagens natur uendeligt aspektueret (10hi f9s). Så det bliver muligvis en smule svævende, præcis hvad der menes, når jeg skriver begær. Jeg håber, at du kan leve med den eventuelle frustration, der kan opstå i den forbindelse, og at vagheden måske kan åbne op for et bredere fortolkningsrum. Mere konkret vil jeg med et primært afsæt i den freudo-marxistiske socialisationsteori forsøge at rette en projektør mod begæret.

Det er en stor og potentielt skræmmende erkendelse, at vi aldrig kommer til at forstå, hvorfor en modpart begærer os, lige meget hvor godt vi end måtte få det forklaret. Lidt ligesom vi aldrig kommer til at vide, om den kvalitative oplevelse af farven rød er den samme for en anden som for os selv. Forskellen er bare, at der i forhold til begæret nok er mere på spil. Vores selvforståelse, selvbillede, selvtillid, opfattelse af modparten, tillid, intimiteten mm.

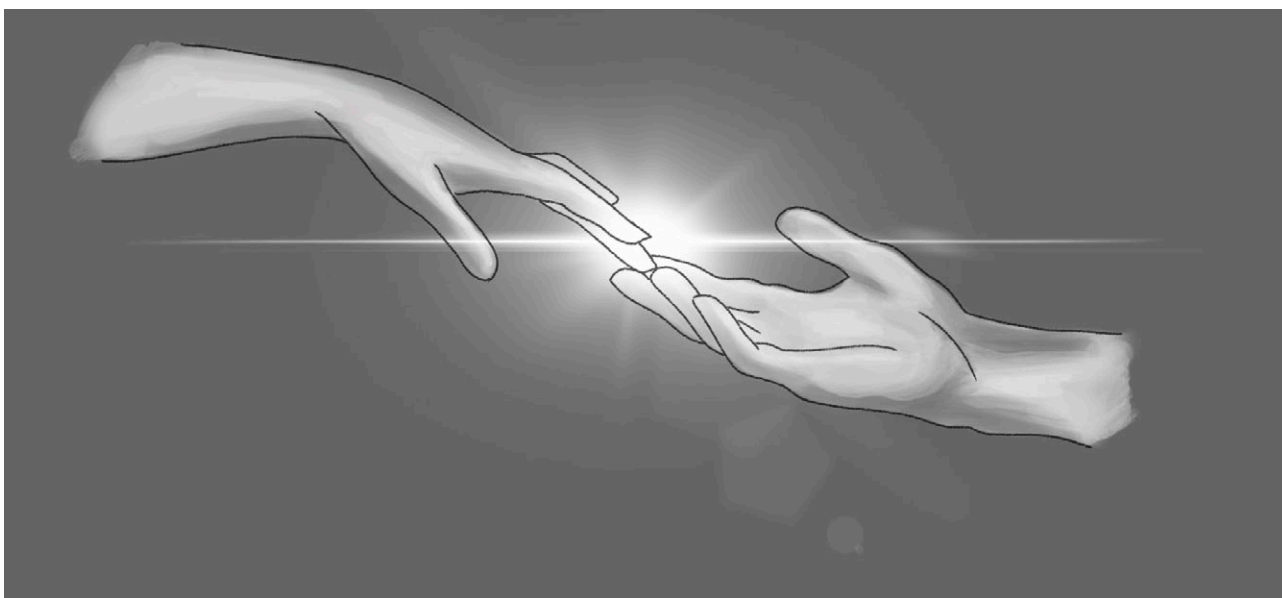
Ifølge Jacques Lacan er vi dømt til en bestemt slags ensomhed som mennesker. Vi er afgrænset i vores fysiske væsen; ude af stand til for alvor at opnå symbiose. For vi har altid kun adgang til vores egen oplevelse af, hvad der kan synes symbiotisk. Selv når vi ligger i ske under dynen, og der i mig opstår en følelse af sammensmeltning, kan der samtidigt inde i dig, måske primært blomstre en irritation over, at mit skæg kradser i nakken, og tanker om, hvad helvede det nu er for en pokemon Pikachu, udvikler sig til. Anyway, ifølge Lacan er de begær/lystobjekter, vi tidligt bliver præget af, låst i tid. Når vi afskæres fra en ubegrænset og udstrakt oplevelse af os selv og bliver til afgrænsede subjekter, opstår der en forestilling om et ideelt selv - det selv, vi ser i spejlet. Derfor gav Lacan denne erkendelsesproces navnet *spejlstadiet*. Det *selv*, vi ser i spejlet, sætter spor, der ikke tillader en symbolsk repræsentation. Det opstår i forlængelse af før-sproglige fantasier om virkeligheden. Så vi har altså nogle tidlige fantasier om et ideal selv, vores tidligste erkendelse af os selv som subjekt, og fantasier om, hvordan det selv relaterer sig til verden omkring os og objekterne i den.

Løbende gennem livet forsøger vi at finde substitutter til at tilfredsstille objekt-besættelser, så vi kan blive det ideelle selv. En evindelig jagt. Jagten efter at finde den, det, hvor, eller hvad som helst, der kan gøre os hele. Denne jagt er i en vis forstand det drivende for verden - for vi kommer aldrig i mål. Fordi forestillingen om de objekter, vi er drevne mod, er baseret på fantasierne om det ideelle selv, om hvordan verden hang sammen, før vi

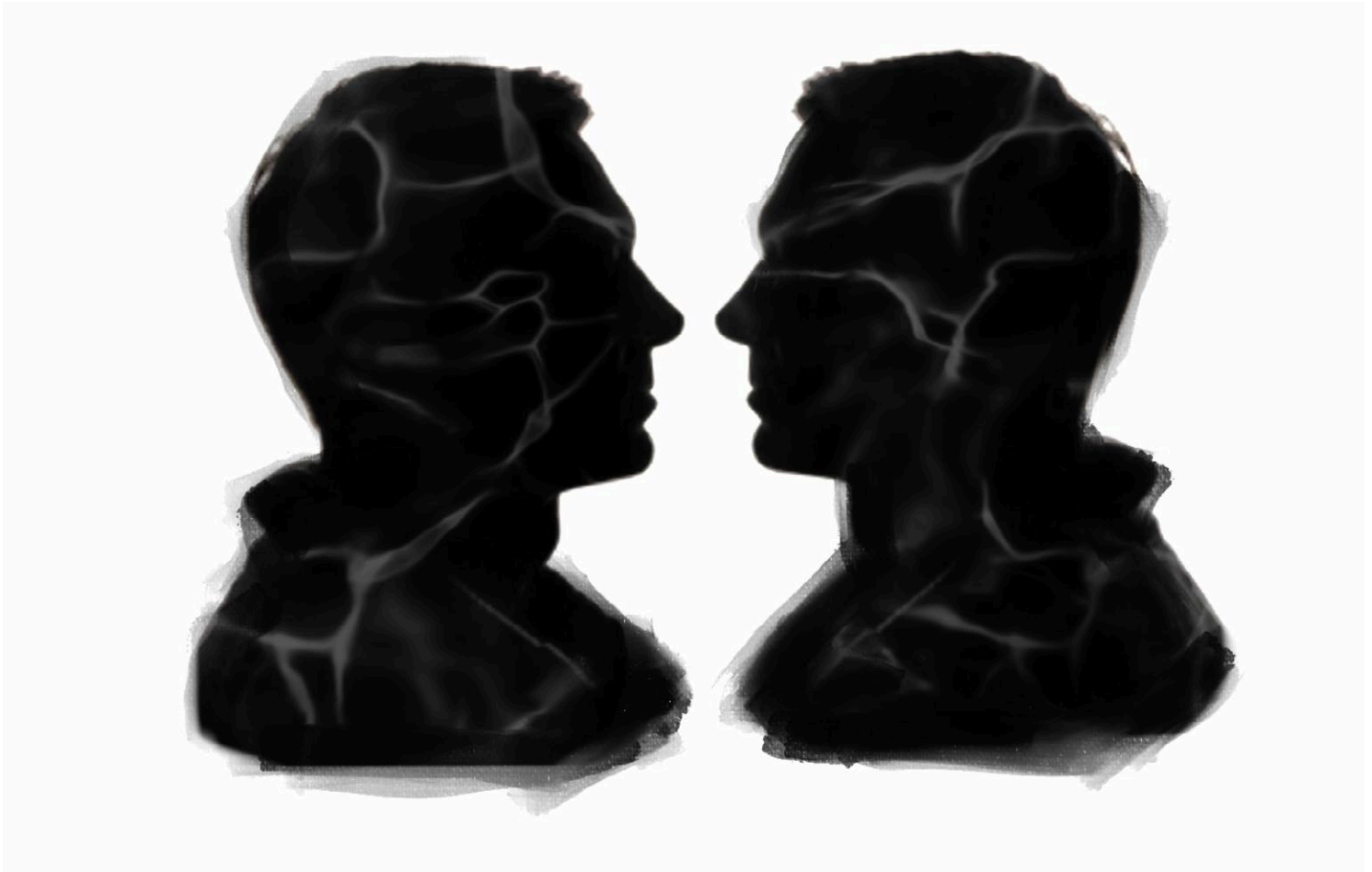
blev helt afgrænsede subjekter og fik sprog, er konsekvensen, at lige så snart vi får, hvad vi tror kan gøre os hele, flytter begæret sig til noget andet. Lacan bruger begrebet *object petit a* til at forklare objekt-forholdet i den enkelte. Det er et "tomt" objekt med rod i den tidlige fantasi og det ubevidste. Det er det tomme objekt, der giver andre objekter status som værd at begære for os. Det er fantasien om, hvad erhvervelsen af noget gør ved os, der er det drivende. Faktisk at få det punkterer fantasien.

Tillader mig her lige en lille deroute. For hvordan opretholdes begær så? Hvis begærets natur er, at det sekund du "får" mig, aflives en del af fantasien om mig? Eller rettere; jo mere af mig du får, jo mindre er der til fantasien. Måske er en del af læren her, netop ikke at udpensle eller afklare begæret for meget. I forlængelse af Lacans tese er grundlaget for dit potentielle begær i forhold til mig størst, så længe en tilsvarende stor del af, hvem og hvad jeg er, forbliver uafklaret. Så kan en større del af mig forblive *object petit a*. Men der opstår et skisma her. For en tryk udforskning af hinandens begær forudsætter vel opbygning af intimitet og tillid i relationen, hvilket til dels kommer af, at man lærer hinanden bedre at kende? Jeg lader det stå åbent og vender tilbage til den mere teoretiske behandling af begæret.

Herbert Marcuse argumenterer for, at vores begær er fundamentalt invalideret af verden omkring os. Lystprincippet - den menneskelige psykiske motor - står i modsætning til det civiliserede, som vi kender det, hvilket Freud kalder realitetsprincippet. Og en vis kontrol af den rene lyst er nødvendig for, at det hele ikke ender i komplet kaos - det var i hvert fald Freuds logik omkring det kompromis, vi som menneskelighed har indgået. Vi får udvikling og civilisation til gengæld for at undertrykke vores

umiddelbare drifter. Her indskyder Marcuse, at denne handel på overfladen kan virke fornuftig nok. Problemet er den *mer-repression*, der opstår parallelt. De eksisterende magthavere kan på ethvert givent tidspunkt bruge denne logik til at udstikke logikker om behov for selvkontrol, der tjener deres bevarelse af magt og privilegium fremfor at tjene det civiliserende. Der sniges så at sige unødvendig begrænsning af lystprincippet ind gennem appel til realitetsprincippet. Ifølge Marcuse er vores begær efter sanselig tilfredsstillelse langt mere bredspektret end som så. Men til ære for den vestlige samfundsform og dennes fortsatte reproduktion bliver vores begær gennem den primære socialisation alene koblet sammen med det genitale - altså den seksuelt reproduktivt orienterede del af vores lystverden. Ifølge Marcuse kan vores begær, hvis det lades være mere ureguleret, få langt flere udtryksformer end den monogame heteroseksuelle. Vores lystnatur er med et begreb, der nok virker mere skræmmende end som så, polymorf pervers. Det dækker over, at vores seksualitet ikke er en prædefineret størrelse og potentielt kan rettes mod hvad som helst og associeres med enhver af vores sanser samt enhver brug af de sanser. Vi kan i det perspektiv opnå seksuel tilfredsstillelse lige så vel gennem smagssansen, synet, gennem smerte, osv. Og altså ikke kun via de handlinger og sansninger, der kobler sig til den kulturelt forankrede konventionelle betydning af, hvad sex er og kan være. Symptomatisk for Marcuses diagnose er mange af de ting, som er tabu i dag - der hvor lysten forsøger at løbe uden for rammerne af den kulturelt givne lyst-norm. Her er ►

tabuiseringen og skammen associeret med den, denne 'afvigende' lyst-form, indikationen på et socialiseringsmæssigt pres til at rette ens begær til. Hvorfor? Fordi de andre udtryksformer for begær til dels ikke er produktive ift. samfundets reproduktion og derfor udgør en trussel mod den eksisterende orden.

I forlængelse gøres et opgør mod den givne form, vores begær tvinges ind i, endnu sværere, i takt med at vores verden bliver mere og mere specialiseret. Norbert Elias mener, at kravene til, at man som menneske kan indgå i den vestlige verden, er blevet så store, at socialisationsprocessen i forlængelse er blevet så omfattende, at den æder al potentiel energi, der kunne være brugt til at forestille sig alternativer. Med andre ord er der ikke plads i fantasien til at forestille sig noget ud over den verden, man er blevet givet. Et billede, der måske kan gøre det lidt tydeligere, er barndommens gradvise udvidelse. Jo mere omfattende den rolle verden, vi fødes ind i, stiller foran os, jo længere er det nødvendigt at holde os i en slags naiv og påvirkelig tilstand.

Hvad er pointen så i forhold til begæret i den her tekst? At begær kan være kompliceret? I hvert fald i det her perspektiv - og alt andet end let tilgængeligt. Ikke bare at forstå modpartens begær rettet mod os, men også vores eget rettet ud mod verden. Listen af faktorer uden for os selv og uden for vores kontrol og bevidsthed, der er afgørende for vores begær, er potentielt meget lang. Så hvordan kan vi om muligt gøre vores begær adækvat forståeligt for en modpart? Og er det overhovedet en god ide at forsøge på at gøre det? Der er vel også en mulighed for, at en italesættelse af begærede kan føre til, at det begærede bliver gjort performativt, og at performativiteten afliver begæret. Hvis jeg først ved, hvorfor du begærer mig, er jeg nok tilbøjelig til i kraft af opmærksomheden, der er opstået på det, at forsøge en slags forstærkning af begæret, hvilket måske underminerer det. Jeg tror, at dele af begæret har sin mystiske energi ved at eksistere i en slags skyggeverden. **Så vil jeg overhovedet vide, hvorfor du vil have mig? Jeg tror det ikke.** Kan du overhovedet gøre dit begær forståeligt for mig på en hensigtsmæssig måde, hvis jeg gerne ville vide det? Det tror jeg heller ikke. I hvert fald ikke set i det udlagte perspektiv.

Til gengæld vil jeg - hvilket jeg forhåbentligt ikke er alene om (ellers har det her bare været en solid omgang kravlen-op-i-bagenden-på-mig-selv) - gerne forstå mit eget begær bedre. Set i lyset af det ovenstående er der jo rig mulighed for at lære om mig selv gennem begæret. Måske gøre mere af mit ubevidste bevidst, så daddy-Freud ville sige, jeg var dygtig og klappe mig anerkendende på hovedet. Jeg vil gerne have modet til at turde overgive mig mere til mit eget begær trods den eventuelle skam, det måtte være associeret med. Følger jeg Marcuses tese om *mer-repressiviteten*, er dette det eneste våben, jeg har til rådighed i kampen mod de eksisterende magtforhold, som jeg og min sanselighed er underlagt. På den måde bliver udforskningen af eget begær og en udfordring af skammen en slags revolutionær handling.

Vive la révolution

PS: Pikachu udvikler sig til Raichu (det var så lidt) ■

MERE SEX PÅ PENSUM, TAK!

Af Aida Mai Ceesay, stud.psych.

Illustration af Maja Koch Nielsen, stud.psych.

*Let's talk about sex, baby
Let's talk about you and me,
Let's talk about all the good things, and the bad
things, that may be
Let's talk about sex, Let's talk about sex!*

Omkvædet til *Salt'N'Pepas* ikoniske 90'er hit *Let's Talk About Sex* kunne godt have kørt som en slags baggrundssang til seminarholdet 'Klinisk Sexologi i en mangfoldig verden' med Karina Kehlet Lins, som jeg var så heldig at få en plads på her i efteråret. Tilsat den triumferende energi som musiknummeret også byder ind med, naturligvis. At faget overhovedet er blevet ind med, realitet, kan vi i øvrigt takke studentorganisationen KUSS (Klinisk UddannelsesSektion for Sexologi) for. Det er deres organisatoriske arbejde, der har banet vejen. Et fag som har budt på et totalt og fuldt frontalt samtalerum om sex. Uden dikkedarer. Og hvor har det dog været befriende med en underviser, der kan tale så åbent og vidende om de kulturelle diskussioner, der knytter sig til oralsex, de biologiske misforståelser omkring orgasmer samt de teoretiske overvejelser, der knytter sig til seksuelle fantasier, uden at ændre toneleje eller lyde det mindste forlegen. Der har været interessante cases, oplæg om seksuelle subkulturer, spændende holddiskussioner, sjove og informative historiske tv-klip og introduktion til nogle af de teoretikere, der har beskæftiget sig indgående med emnet. Det har været medrivende, og timerne er fløjet af sted hver gang.

Det har absolut været et af de mest spændende fag, jeg har haft indtil nu, og jeg ville sådan ønske, at det var en integreret del af psykologiuddannelsen på linje med fag som eksempelvis personligheds- eller kognitionspsykologi med både forelæsninger og holdundervisning. For der er da nok at tale om! Ved at brede faget ud på den måde kan der også blive gjort

plads til at respektere faget for det multidisciplinære og tvær-paradigmatiske felt, det er. På holdet lærer vi om alt fra de historiske perspektiver, der knytter sig til de teorier som Freud, Kinsey, Masters og Johnson bød ind med, til nogle af de psykologiske karakteristika der kan være hos individer der dyrker BDSM. Fra chemsex, tilknytning, differentiering til vigtigheden af dobbeltkontrol-modellen og optagelse af anamnese med henblik på udredning og behandling. Noget af befrielsen skal helt sikkert findes i det rum, som vores underviser skabte. Men en stor del af det handler jo også om, at sex er en rimelig essentiel og eksistentiel del af livet, så det har nærmest føltes forløsende at kunne tale om det så åbent og fordomsfrit.

Det teoretiske niveau har været højt med virkelig spændende tekster, og så har vores underviser vist sig at være et sandt overflødhedshorn af viden. Ikke desto mindre kan det jo virkelig undre, at det kun er andet år, at faget bliver udbudt. Og det er først efter heftig plæderen fra nogle af vores medstuderende, at det er blevet en mulighed på kandidatuddannelsen. Hvorfor man fra universitetets side ikke mener, at dette er et felt, der bør prioriteres, er mig en gåde. Især fordi interessen jo er der! Vi vil gerne *talk about sex, baby!*

Og vi er ikke alene om det. Der popper flere og flere initiativer op i det ganske land med sexpositivitet som agenda. Butikker som populære PEECH f.eks., hvis raison d'être ikke udelukkende er at sælge sexlegetøj, men også at normalisere det seksuelle som en måde at blive mere bekendt med sig selv, egne grænser og potentialer. PEECH giver os sex med aktivisme i ascendanten. De har oceaner af forskellige events og tiltag, hvor man kan blive klogere på især de samfundsmæssige og strukturelle grunde til, hvorfor vi skal kunne tale med. Det er altså pænt kikset at sidde der som psykolog, og så ikke være en bidragende faktor i dén opgave.

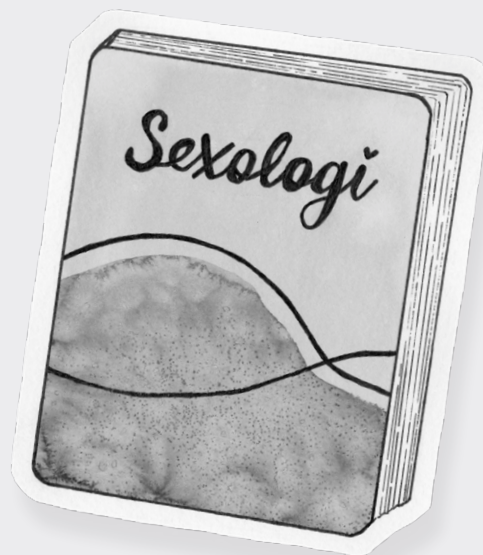
Der gik eksempelvis kun 5 minutter fra kursusgruppen udbudte et weekendkursus i sexologi, til der var totalt udsolgt. Og med en betydelig andel på ventelisten. Det er altså en rekord, og i dagene op til modtog

Kursusgruppen da også flere mails fra studerende, der ville vide, hvornår billetterne kunne købes. Og endnu flere fra studerende, der ærgrede sig over, at de ikke nåede det. Meldingen er vist klar: sexologi er i høj kurs!

Det her handler naturligvis ikke om at skabe et hyggeligt rum og bare kvindre lidt om sex, men om at tage feltet alvorligt og anerkende det som et vigtigt område for os som kommende psykologer at kunne tale om. Vores seksualliv er en sammenflettet del af vores følelsesliv, og der er så meget tabu, skam og stigma forbundet hertil. At faget ikke er obligatorisk, må som så meget andet handle om økonomi. Sex er naturligt og så er antagelsen jo nok, at det klarer folk fint selv, og så kan man jo snildt spare det væk. Åbenlyst en eklatant fejl, for problemet er jo så bare, at vi ikke får set på alle facetterne, og dermed heller ikke får muligheden for at arbejde med alle de mekanismer, der kan skabe grobund for alskens problematikker. Alt det tabubelagte, der knytter sig til sex, risikerer dermed at blive yderligere isolationskabende for dem, der ønsker hjælp.

Det er ikke kun på psykologistudiet, at sexologien bliver anset som et slags unødvendigt flødeskums-fag på toppen af kagen. På Panum er det et fag på bare 5 ECTS-point, som man kan vælge, hvis man er interesseret. Ja, du læste rigtigt. Det var også først sidste år, at illustrationer af hele klitoris var at finde i bøgerne for medicinstuderende. Ja, du læste igen rigtigt. Faget på Panum havde jeg selv fornøjelsen af at følge sidste vinter og det var vanvittigt spændende og selvom det var utrolig meningsfuldt at få indsigt i emner som tværkulturel sexologi, globale seksuelle rettigheder samt fysiske funktionsnedsettelsers betydning for seksuel udfoldelse, så var det et fag der kun varede 14 dage.

I bogen *Samtalen om sex* fra 2018 skriver Karina Kehlet Lins også udførligt om den akademiske anskuelse på området. I den akademiske verden ser det nemlig generelt heller ikke for godt ud. Der hersker for det første en grundholdning om, at sexologi bør være en specialisering, og så er det heller ikke en beskyttet titel at være sexolog. Alle kan i princippet pynte sig med titlen, og faget mister allerede dér det kvalitetsstempel, som kan gøre, at det bliver taget mere seriøst.

Derudover undervises der mindre og mindre i det på universiteterne, og når der bliver taget hånd om det i akademisk regi, er det oftest med fokus på dysfunktioner og prævention. Dette har medført en medicinsk indfaldsvinkel, hvor det primært kommer til at handle om biologi. Seksualiteten bliver dermed reduceret til udelukkende at blive et spørgsmål om drift, og gerne den drift der opstår spontant og derfor ikke kræver ekstra opmærksomhed.

Til første undervisningstime blev vi introduceret til en revideret version af Maslows famøse behovspyramide, der jo originalt placerer sex ved vores fysiske behov. Men man kan jo godt overleve uden sex. Man kan også godt lave børn uden at knalde. Problemet er, at vi har lært at tænke på sex udelukkende som en adfærd, hvor den fysiologiske del får en fremtrædende rolle, altså hvorvidt "værktøjet fungerer". Spoiler: sex bør skrives ind under alle rubrikkerne i pyramiden. Det fæstner sig i den grad også til områder som påskønnelse, tryghed, kærlighed og selvrealisering.

Sexologiske problemer er en del af livet, og det bør derfor ikke anses som en specialisering. Det bør være en del af den 'pakke', vi går ud på arbejdsmarkedet med. Den pakke der indeholder socialpsykologi, statistik og udviklingspsykologi med mere, bør også indeholde sexologi. Alt andet giver ikke meget mening. Og for endnu en gang at citere vores underviser, så handler det her ikke om, at vi skal ud og agere sexambassadører og tvinge vores klienter til at dele ud af deres sexliv eller insistere på, at vi ikke kan udføre terapi uden at invitere sexen ind i rummet - men vi skal gøre plads til det og kunne varetage emner og fænomener, der er rodfæstet i sexologien. Ellers risikerer vi bare at skabe et slags dobbelt-tabu. Med andre ord, ►

hvis vi ikke påtaler det, så tør klienten heller ikke. Og for nu at citere en anden, nemlig den gode Søren Brostrøm, som jo har ret i, at 'sex er godt og sundt', så er sex godt og sundt, hvis man har et sexliv, som fungerer for en. Mennesker med et velfungerende sexliv lever længere, og de er lykkeligere.

Nu er det imidlertid sådan, at der er mange, der har ondt i sexlivet, og forskning viser, at det betyder ret meget for vores samlede trivsel. Og det er netop her, at vi som kommende psykologer kan gøre en betydelig forskel for de mennesker, vi kommer i kontakt med. Faget placerer sig lige midt i bio-psyko-social akser med det kulturelle som en stor ring rundt om, men med psykologien på toppen. Som vores underviser påpeger, så er det de intimitets- og identitetsskabende og ikke mindst *-tabende* aspekter, der vejer mest. Som koryfæet Christian Graugaard også skriver i kapitlet 'Seksualitet i et psykosocialt perspektiv' i grundbogen *Sexologi - Faglige perspektiver på seksualitet* fra 2019: "... seksualiteten bor i kroppen, men kroppen bor til gengæld i relationerne og i kulturen. Som alle andre menneskelige fænomener udspringer det seksuelle i fysikken, men det får først mening og tekstur i mentale landskaber, sociale netværk og kulturelle rum. Som klinisk arbejdende må man huske, at seksuelle udfordringer og problemer altid er situerede i mentale, sociale og diskursive landskaber - og at både patienter og fagpersoner har en psykosocial bagage, som må medtænkes, hvis rådgivning og behandling skal lykkes". I øvrigt en mastodont af en grundbog på over 1000 sider, der varmt kan anbefales. En tour de force der inkluderer nogle virkelig velskrevne og spændende kapitler, og den kommer også meget vidt omkring. Bogen ville jo være oplagt som en del af pensum, når faget forhåbentlig en dag bliver en realitet. Bogens forfattere er tilmed nogle af de førende eksperter, vi har inden for sexologisk forskning herhjemme. Jeg ser allerede en ret fantastisk forelæsningsrække for mig.

For hvordan mon det ville se ud, hvis KU årligt udklækkede over 200 psykologer, som var bevæbnede med både den adækvate viden, kompetence og evne til at kunne afhjælpe gængse seksuelle problematikker og endda kunne varetage situationer af kompleks klinisk karakter?

Jeg tror, at folk ville have det nemmere i deres parforhold. Vi ville kunne bidrage med at give handlekraft til, at de kunne tage bedre vare på sig selv. Vi ville kunne være behjælpelige med en normalisering af udbredte problematikker, som vi de facto ville få erfaring med bare ved at begynde at tale åbent om det. Vi ville dermed også kunne være instrumentelle i forhold til reducere af noget af den skam, der kan være ved at tale højt om især det svære i det seksuelle rum.

Vi ville have et råderum til at få bugt med disse problemer og skabe mulighed for at afhjælpe og afmontere dem, inden de bliver kroniske og potentielt patologiske.

Vi ville kunne medvirke til, at mange af de myter, der stadig flourer, kunne punkteres. Vi ville kunne slå et slag for sundere og mere realistiske kropsidealer og være med til at understrege eksistensen af mangfoldighed på tværs af køn og seksualiteter.

Vi ville kunne fremhæve nogle flere nuancer til hele området omkring ældres seksualitet og dermed også afkræfte de indgroede forestillinger om, at ældre er kommet i en livsfase, hvor de ikke længere har samme interesse for sex. De fysiske forandringer, som aldringen medfører, er ikke partout lig med seksuel dysfunktionalitet. Der er selvsagt biologiske faktorer, som ikke skal ignoreres eller negligeres, men ældres seksualitet handler lige så meget om de psykosociale og kulturelle faktorer samt de eksisterende narrativer, som vi er flasket op med.

Vi ville kunne være behjælpelige med at tilbyde hjælp til at komme bedre i kontakt med egen seksualitet og kunne inddrage aspekter af seksualitet på en passende måde i en eventuel caseformulering. Vi ville i forlængelse heraf også være opmærksomme på at bremse en eventuel fejltolkning af en klients seksualitet, især med tanke på eksempelvis kinks.

Ifølge Steen Schapiro er det snublende nemt at se f.eks. fetichisme eller BDSM som noget iboende eller patologisk eller igennem et prisme af mønstergentagelse og afhængighed. Men det er langt fra altid tilfældet, og den slags fordomsfuldhed kan afholde folk, der udforsker kink, fra at gå i terapi. I grundbogen skriver Steen Schapiro således: "Denne sprog- og be-

grebsforvirring er naturligvis problematisk, både for sexologien og for sexdyrkerne selv. Den person, som i dag ønsker at udforske erotisk dominans eller dyrke rollespil med fetichistiske elementer, kan således alt for let blive plaget af en forståelse af sin seksualitet som syg, farlig eller destruktiv. Kulturelle normer kan let internaliseres, og det kan skabe stress og lidelser hos den enkelte. Af samme grund har mange sexdyrkere i subkulturene en modvilje mod at søge hjælp og rådgivning i sundhedssystemet eller fortælle ærligt til behandleren, hvilken slags sex de dyrker eller fantaserer om. På denne måde risikerer sexdyrkerne at komme i direkte opposition til behandlerens system, selvom der i disse år sker en enorm bevægelse inden for sexologien, som i stadig højere grad lytter til og kommunikerer med subkulturene. I dag kræver en parafili-diagnose således, at der er et element af overgreb og/eller personlig lidelse til stede – ellers er der ikke tale om en psykisk forstyrrelse.”

Og så er der jo også de situationer, hvor det seksuelle kan blive lidelsesfuldt. Der er mange, der eksempelvis bliver krænket, får overskredet deres grænser eller får skåret i deres genitalia uden samtykke. Der kan være traumer forbundet med sex, og som der også står i 'Samtalen om sex' så oplever 69% af den danske befolkning seksuelt besvær af og til, men på trods af det, er det kun et mindretal, der rent faktisk opsøger hjælp. Møder vi klienter, der har psykiatriske udfordringer, så skulle vi gerne have den nødvendige information til at kunne takle det element, især hvis de er i behandling med medicin, da der foreligger forskning, der påviser, at seksuelle bivirkninger hyppigt forekommer ved indtagelse af SSRI. Alt dette skal vi også kunne tale om på en ansvarsfuld måde.

Lad mig komme med en anekdotisk oplevelse. Jeg arbejdede i Kenya i sommeren 2021 på et hjem for efterladte spædbørn i Nairobi. Der var mange babyer, der skulle passes og meget få hænder. En ret væsentlig årsag til, at det forholder sig sådan i Kenya, er bl.a. at abort er ulovligt og strafbart. Den værtsfamilie, jeg boede hos, havde en teenagesøn, som gik på gymnasiet, og han indviede mig i, at teenagegraviditeter var lidt af en epidemi på hans skole. Underviserne vidste ikke, hvad de skulle gøre andet end at separere eleverne på baggrund af deres biologiske køn. Samtaler

om prævention ville være upassende, for sex før ægteskab er meget ilde set. Udover at være en virkelig tragisk situation, som jeg direkte så konsekvenserne af i det arbejde, jeg lavede, så fortæller det jo også en hel del om, hvor stærke vores seksuelle drifter er. Selv i et land hvor de fleste er fundamentalistisk religiøse, og prævention ikke sådan er lige til at få fat på, og hvor konsekvenserne ved at dyrke sex dermed kan blive uoverstigelige, så ligger drifterne stadigvæk så dybt i os, at ingen forsøg på at feje det ind under gulvtæppet eller tie det ihjel vil fjerne det. Det fordufter naturligvis ikke af den årsag.

De etiske aspekter af sex, vores egne fordomme og blinde pletter er også noget, vi berører på kurset, men der er immervæk stor forskel på en indføring over ét semester og så et fag på linje med de større fag, vi er bundet til og *skal* have. Og så kan det godt være, at der er nogen, der læser dette og tænker, at de ikke ville være interesserede i det. Eller at de ikke kan se sig selv tale om sex på *den* måde. Men så vil jeg godt garantere, at vi også er en hel del, der heller ikke kan se os selv give den gas som organisationspsykologer eller gøre karriere indenfor PPR, men man har alligevel vurderet, at vi skal stifte bekendtskab med disse arenaer. Sexologi bør ses på samme måde. Det bør være påkrævet, da alternativet ikke er moralsk tilrådeligt.

Givetvis et fag som ikke alle vil være interesserede i, men et fag som vi ikke desto mindre bør undervises i, så vi kan blive dygtige og velafrundede psykologer. Det handler slet og ret om at være med til at udbrede vores referenceramme og kollektive bevidsthed på området, så vi kan tiltræde arbejdsmarkedet udstyret med det rette råderum til at kunne imødekomme og håndtere et område, som fylder en ret stor del af vores psyke.

Det bør ikke være nødvendigt, at vi som studerende skal lave så meget larm, før der bliver gjort plads til den kliniske sexologi. Seminarholdet er populært, så det er ikke nok, at du gerne vil have det, du skal være rigtig *heldig*, for der er langt flere, der søger det, end der er plads til. Og det er en skam. Både for os, men så sandelig også for vores kommende klienter. ■

TEMASEKTION

Illustration af Ursula Teodora Skov Moeran, stud.psych.
og Maja Koch Nielsen, stud.psych.

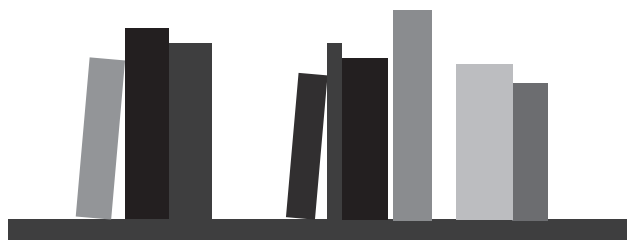
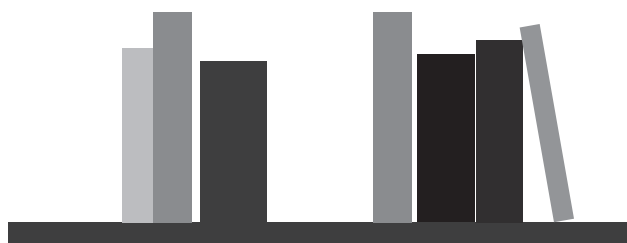
NÅR ORD IKKE RÆKKER, TALER KROPPEN

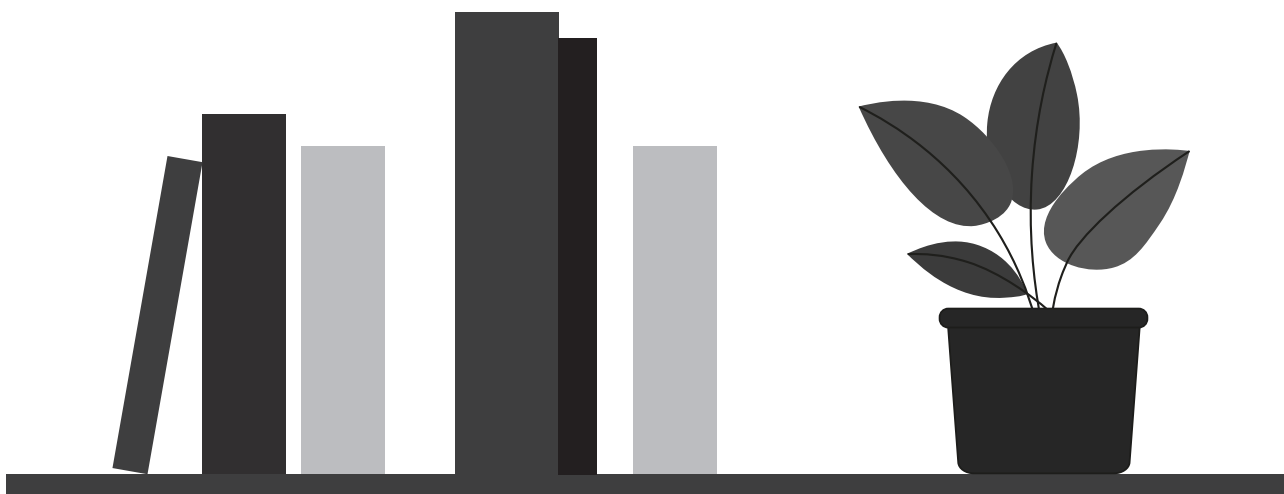
Af **Gustav Egede Kristensen, stud.psych.**

BOGANMELDELSE. Forholdet mellem kunst, krop og psykologi er et emne, som Indput har behandlet tilbage i foråret 2022. Vi siger ikke, at det er på grund af os, men antologien *Kunst, krop og terapi* blev udgivet et år efter og stiller netop skarpt på disse begreber: henholdsvis kroppen og kunstens forhold til terapi og forholdet mellem dem alle tre. I denne artikel anmelder en skribent bogen.

Talekuren er vores metier, men måske er det blevet tid til at supplere talen med andre måder at behandle på? For at sige det mere præcist er disse andre måder allerede praktiseret og ofte også undersøgt, men sjældnere en del af universitetsverdens psykologiuddannelser. I hvert fald ikke på vores uddannelse. Derfor er bogen *Kunst, krop og terapi*, udgivet i 2023 og redigeret af Helle Winther, Jim Toft og Simo Køppe, nødvendig. Helt grundlæggende introducerer bogen læseren til terapiformer, der på den ene eller den anden måde skaber bedring via krop, kunst eller begge dele. Bogen er nemlig ikke teoriløs og introducerer eksplicit et fælles teoretisk fundament for terapiretningerne, som bl.a. betoner menneskets kropslige og æstetiske væren. Mere om det senere. Konkret omfatter terapiretningerne kunstterapi, kropsfokuseret psykoterapi, legeterapi, dramaterapi, naturterapi mm.

Bogen er værdifuld for studerende såvel som psykologiinteresserede og forskere af flere årsager. Først og fremmest skaber den overblik over mindre terapeutiske skoler, som ofte er mere fragmenterede og mindre veldefinerede end mere udbredte former for psykoterapi som kognitiv eller psykodynamisk terapi. Som psykologistuderende kan det være forvirrende at finde ud af for eksempel, hvad forskellen på kropsterapi, kropspsykoterapi og kropsfokuseret psykoterapi i grunden er uden et overbliksværk som dette. Bogen er imidlertid ikke udelukkende et overbliksværk. Hvert kapitel indeholder en kombination af teoretisk indføring og praksisnær caseanalyse samt en udlægning af, hvorfor og hvordan den givne terapiform virker. Udover det åbnes bogen op med en generel kontekstualisering af psykoterapiens historiske udvikling, hvilket efterfølges af et

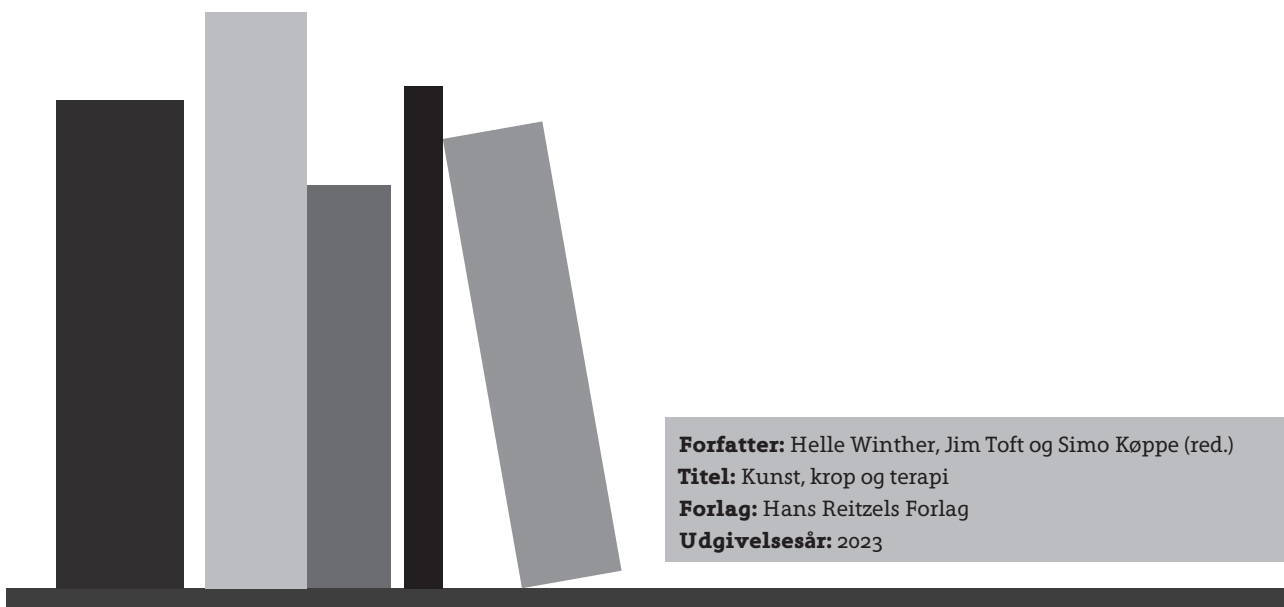
nuanceret teoretisk metaperspektiv på det "sanselige og æstetiske grundlag for terapi", som det skrives af (tidligere medlem af Indput) Isabel Sidenius i andet kapitel.

Den teoretiske indføring i bogens generelle subjektforståelse er kærkomment i en tid, hvor teoriens mulighed for at blomstre er under pres, og hvor man bare vil gøre "det, der virker". Selvom mange selvfølgelig bliver hjulpet hver eneste dag af psykologer, har vi nu engang ikke fundet den magiske kur på psykiske lidelser, og derfor må vi til tider zoome ud og genoverveje vores fundamentale antagelser om, hvad psyken og psykopato-

logi er. Bogens teoretiske introduktion udruster én til at forstå, hvorfor der er brug for at tænke anderledes om terapi for fortsat at forbedre den praksis, vi har som (fremtidige) psykologer.

Ved at skabe overblik i terapijunglen skaber *Kunst, krop og terapi* bedre muligheder for en forandret psykologisk praksis. Det er positivt, da der er god grund til at tro, at vores nuværende måde at forstå, undersøge og behandle psykopatologi kan blive endnu bedre, end den allerede er.

Tak til Hans Reitzels Forlag for at stille bogen til rådighed. ■

Forfatter: Helle Winther, Jim Toft og Simo Køppe (red.)

Titel: Kunst, krop og terapi

Forlag: Hans Reitzels Forlag

Udgivelsesår: 2023

INDPUT FM

Af Marie-Louise Olsen, stud.psych.

Et kendt ordsprog lyder, at hvor ord svigter, taler musikken, og dette gør sig i den grad også gældende i Indput.

Bag tæppefaldets bløde svaj efter hver release findes der i kælderen under bygning 2 en sværm af kunstnere i alskens afstøbninger; Indput redaktionens søde medlemmer. Mellem hvert enkelt release-arrangement er der et væld af forberedelse, planlægning og struktur, som skal finpudses, koordineres og flittigt passes. I en travl hverdag er det ikke altid, at man når at få tjekket ind hos alle, som man holder af. Derfor når ord ikke slår til, kan musik.

Tilbage i slut september besluttede vi os derfor for at lave en kollektiv playliste ved navn; Moderat eklekticisme. Den fyldes hver uge med nye søde toner, som er et slags auditivt tjek-ind på hinanden. En mulighed for at dele det, vi holder af at lytte til i øjeblikket.

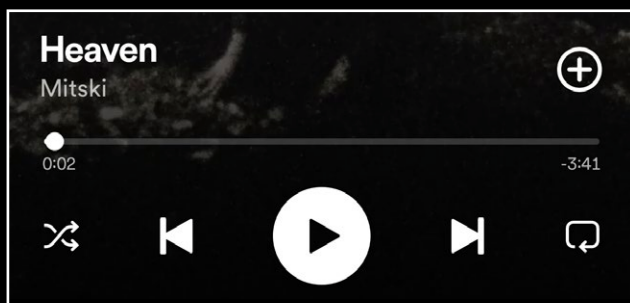

I denne udgave af Indput vil Angelika, som er layouter og Karoline, som er tekstredaktør, gerne dele ud af en sang, som de lytter til i øjeblikket, og tilmed sætte lidt ord på hvorfor, netop den sang betyder noget for dem.

Angelika, layouter, stud.psych.

Lige efter jeg læste Marie-Louises artikel "Om mellemneskelige magiske øjeblikke", skulle jeg vælge en sang til vores eklektiske playliste. Så det måtte jo næsten være en kærligheds-sang og kunne kun blive den for mig ultimative af slagsen.

Karoline, tekstredaktør, stud.psych.

Jeg har haft en længerevarende besættelse af Mitski, som lige har udgivet album (!) : *The Land Is Inhospitable and So Are We*. Jeg er i sorg og kan godt lide, hvordan døden flettes ind i Mitskis lyrik uden at stå tematisk alene. Altså Heaven taler jo egentlig for sig selv:

*All of our love
Fillin' all of our room
Your low warm voice
Curses as you find the string
To strike within me
That rings out a note
Heard in heaven*

Heaven, Heaven

Han sætter ind med: "I don't believe in an interventionist God". Heller ikke mig, men der er noget guddommeligt over det. Nick Caves dybe stemme, der får enhver subwoofer til at blegne, og som får hele min krop til at sitre i takt med de smukke og enkle ord. "But I believe in love. And I know that you do too". Der er intet overflødigt her. Hverken pynt eller glitter. Der er luft i musikken. Pauser, som fyldes med forventning, og som finder deres forløsning i de tre simple ord "Into my Arms". Jeg er omfavnet, holdt om, tryk. Der er bare ham og jeg. Ren kærlighed. Intet andet.

Den tryllebinder mig hver eneste gang ved første lyd af klaverets tangenter. Øjeblikkeligt genkender jeg, hvad jeg lytter til - så står tiden stille. Enhver aktivitet ophører; der er kun musikken tilbage, som opsluger og bortfører mig.

*Now I bend like a willow
Thinkin' of you
Like a murmurin' brook
Curvin' about you
As I sip on the rest of the coffee you left
A kiss left of you.*

Heaven, Heaven, Heaven

*Hear the storm
Dances outside
Something set free
Is runnin' through the night
And the dark awaits us
All around the corner
But here in our place
We have for the day
Can we stay awhile and listen for*

Heaven, Heaven

Storslået. Og så er der fløjter! Og strygere! *I Love Me After You*, *Bug Like an Angel*, *My Love is My all Mine* og *I'm Your Man* er også fuldstændig overdådigt smukke. Hører det, når jeg er i bad og laver mad osv. osv.

Måske du nu føler dig inspireret og ønsker at lytte til flere sange fra Indput redaktionens side? Såfremt er det muligt at finde vores playliste på Spotify - som ligeledes opdateres hver uge - med QR-koden her til højre.

Derudover kunne du også række ud og spørge en af dine gode venner, hvad de lytter til i øjeblikket. Hvem ved - måske det fortæller mere om, hvordan de har det i øjeblikket, end ord formår? ■

BREVKASSE SEX OG PSYKE

af Ulrikke Gry, stud.psych.

Kære læser

Indputs brevkasse er en ny sektion dedikeret til jer. Her har I muligheden for at byde ind med oplevelser, refleksioner, erfaringer og viden om diverse emner. Da dette blads tema er begær, vil jeg med ære præsentere brevkassen 'Sex og psyke' edition! Denne gang har I mulighed for at dykke ned i seks vidt forskellige breve, der omhandler skam, lyster, intime samtaler, bekendelser, refleksioner over begær og problematikken om kvælertag uden samtykke. God læselyst.

Mvh Ulrikke Gry

Åbne forhold?

Jeg elsker min kæreste. Jeg får jævnligt forelskelser i venner, kolleger, medstuderende. Jeg vil gerne kysse med alle mulige, og stadig være kærester med min kæreste. Tror bare jeg elsker livet, jeg har så meget kærlighed at dele ud af <3 Men jeg skammer mig så meget.

One-night-stands er farlige!!

Normalisering af kvælertag under sex er lidt vildt når man tænker over det. Har hørt, at det var noget der blev trendy i 80'erne, og tænker, at man burde lave et psykologisk studie omkring hvad det betyder for relationelle udvikling idag. Havde en gang et one-night-stand med en udlænding jeg mødte samme aften i byen. Han kom med hjem, og, for at sige det mildt, var kvælertag virkelig hans ting. Efter legen var færdig, smuttede han for at fange et fly tilbage til hvor han var fra. Jeg har nogle gange overvejet hvad der ville have sket hvis han havde gået for langt. Jeg bor alene og ved ikke hvem der nødvendigvis ville melde mig savnet. Normalisering af kedelig sex med fremmede!!!

Ligestilling?

Sikke en fantastisk ide at indføre en brevkasse <3 I er så gode!

Det har altid interesseret mig, hvordan vores datingkultur / datingtilgang kan afspejle en ulighed mellem kvinder og mænd, som vi senere formentlig ser på anden vis i for eksempel arbejdslivet. Lad mig forklare. Når jeg er sammen med mine veninder, er jargonen tit, at en fyr selvfølgelig skal have modet til at 'skrive først', 'komme op til mig' eller på anden vis initiere den relation, vi nu engang ønsker. Men jeg har grublet en del over, at der netop i den idé ligger, at kvinden er 'prisen', og manden skal 'gøre sig fortjent til' kvinden i en eller anden forstand. Hvilket - i min optik - passiverer kvinden til en slags 'dommer', hvor manden bliver en 'jæger', som skal præstere. Her synes jeg, at der skjuler sig en mærkelig fortælling om, at en kvinde skal 'vente' på den rigtige mand, hvorimod manden skal forbedre sig (eller acceptere sine 'evner'), indtil han kan 'få' den kvinde, han 'vil have'. Måske er det bare mig, men jeg synes, at hvis noget af den præmis og fortælling, der ligger gemt i datingkulturen, er rigtig, så har vi da en udfordring ift., hvis vi netop vil opnå en lighed på mange lignende præmisser, hvor vi ikke skal ses som passive, og hvor mændene ikke skal se os som 'genstande / mål' for et nytteprojekt. Hvad er løsningen så? Det vil jeg ikke prøve at gøre mig klog på, men jeg er da nysgerrig på, hvad andre tænker. Bare lidt lørdagstanker fra en psykstuderende. God weekend <3

En pragmatisk tilgang til kærlighed

Kære Indput

Jeg ville beskrive mig selv som en person med en meget pragmatisk tilgang til kærlighed, måske særligt den til min romantiske partner. I den forbindelse - og måske fordi det er "oppe i tiden" - kan jeg ikke lade være med nogle gange at tænke på, hvad der mon sker med os (min partner og jeg) et par år ude i fremtiden, når vi (forhåbentligt!) har sat børn i verden og har tilbragt rigtig mange timer i hinandens selskab.

Min indre homunculus (eller hvad vi skal kalde den overtænkende instans) kan ikke undgå at tænke, at vi selvfølgelig vil forelske os i en anden / andre hen ad vejen, at en af os måske endda vil fristes til at være utro - eller måske endda handle på det. Og mest af alt ville jeg tro det blev mig, fordi min partner er en af de mest loyale mennesker, jeg kender, og derudover har brændt sig på et tidligere forhold, hvor der var utroskab, løgne, fortællelser og hvad jeg egentligt også kunne tænke var kontrol/manipulation. Derfor, og nu til mit egentlige psykiske sex dilemma: Hvordan filan griber jeg det an på sigt at åbne et monogamt forhold op? Kan jeg tillade mig at udtrykke mit pragmatiske ønske (på sigt) over for min partner, der mest af alt ser anmodningen om et åbent forhold som den ene parts ide og den sikre vej til forholdets deroute? Hvad kan jeg gøre?

Kh pragmatikeren

Kære pragmatikeren

Jeg vil starte med at pointere din løsning på dilemmaet: Det åbne forhold. Selvom man har følelser for eller er seksuelt tiltrukket af andre end sin partner, betyder det ikke, at man uundgåeligt kommer til at handle på det. For som du selv er inde på, så stopper man ikke nødvendigvis med at være interesseret i andre, når man indgår i et monogamt forhold. Sådan er vi som mennesker desværre ikke altid bygget. Det er normalt at være mindre interesseret i sin partner i perioder, ligesom det kan være normalt at være mere interesseret i andre i periode. Derfor er det en rigtig god idé at være åben med sin partner om sine lyster og lægge svesken på disken: Tag en snak om den/de person(er), der har fanget din opmærksomhed (når/hvis den tid kommer), og vær tydelig i, at det på ingen måde er fordi, din partner er for lidt for dig. Det kan være svært, men nødvendigt. Det er dog vigtigt at huske, at et forhold ikke kan være 'perfekt' hele tiden. For at opsummere, er det at åbne forholdet op altså ikke den eneste løsning på at bevare forholdet på længere sigt.

Det virker dog lidt som om, at du gerne vil have, at I er åbne på et tidspunkt. At du har muligheden for at følge dine lyster og følelser, skulle de komme. Denne snak er meget sværere at tage. Her er det igen vigtigt at pointere, at det ikke er fordi han/hun/de ikke opfylder dine behov, men fordi du har brug for at dele din kærlighed/seksualitet/andet med flere mennesker. Dog kan det jo være, at din partner ikke er åben for det, og så må du overveje, om du kan leve med de vilkår og regler, eller om I skal gå fra hinanden. Dog skal det pointeres, at der findes et helt spektrum fra monogami til polygami. At åbne forholdet op er altså ikke nødvendigvis lig med, at der er frit slag. Det er mere en kontrakt, man laver med sin partner om, hvad der er okay, og hvad der ikke er. Det kan fx være mindre ting som at give hinanden lov til at flirte med andre i byen eller at kysse med andre. Det kan også være større ting, som at I må udøve seksuelle handlinger med andre mennesker, og det kan være at give hinanden lov til at finde andre romantiske partnere.

For at svare konkret på dit spørgsmål: Ja. Indgå en samtale om dine tanker om jeres fremtidige forhold og tag den derfra.

Mvh Ulrikke Gry ▶

OM BEGÆRET - Personlige psykologiske refleksioner over begæret og dets forhold til kærligheden

Begæret er et interessant psykologisk emne. Det er mange ting, men måske vigtigst af alt er begæret den urkraft i sjælen, der driver mennesket frem. Vi kan begære mange ting. Vi kan begære andre mennesker. Vi kan begære dem seksuelt eller åndeligt. Vi kan begære materielle ting, karriere, social status, magt eller viden. Uanset hvad vi begærer, så er det, som er vi fængslet og draget af en usynlig kraft.

Kierkegaard har måske illustreret det meget fint, når han lader sin æstetiker analysere Mozarts Don Juan. Don Juan drages mod kvindeligheden og i sin attrå, sit begær, forfører Don Juan den ene kvinde efter den næste, og bliver således herigennem inkarnationen af den begærets urkraft hvormed mennesket drives frem.

Begæret er altså på den ene side en drivkraft. Men på den anden side er begæret måske også det, der gør, at mennesket risikerer at forfalde til egoisme. Don Juan har knapt forført den ene kvinde før hun forlades og efterlades til fordel for den næste. Det samme sker for Kierkegaards mere reflekteret forfører Johannes. Han begærer en kvinde, og han gør kur og forfører hende, men i det øjeblik hun helt og aldeles hengiver sig til ham og tilhører ham, da er begæret tilfredsstillet, og hun er ham nu lige gyldig. Begæret vil den anden, men måske vil det mest af alt sig selv. Dette må være begærets egoisme.

Om end det er i knap så ekstrem grad, er det så ikke begærets egoisme der kan tænkes at være på spil i forelskelsen. Man drages mod og begærer et andet menneske. Men er det ikke også et begær, hvor man forherliger den anden og hvor man ønsker og lyster dennes selskab og positive opmærksomhed. Der ligger på en måde en egoisme i, at den anden kan være noget for en, at man ønsker at stå i relation til den anden som behovstilfredsstillelse.

Kommer begæret måske i virkeligheden til at risikere at udelukke et oprigtigt menneskeligt møde?

Og nu mine kære læsere, kommer det spørgsmål, som jeg i dette brev vil stille mig selv, og som skal guide mine videre refleksioner. Nemlig om det ikke er muligt at begære uden at forfalde til egoisme. Begæret er trods alt stadig en sjælekraft, der retter os udad mod den anden. Dermed burde der være en grobund til stede for at overskride egoismen. Så kan begæret finde en højere væren, hvormed der åbnes for et oprigtigt menneskeligt møde?

Hvis udgangspunktet er begæret og hvis dets egoisme består af, at man retter sig mod den anden med ønsket om at få denne i sin besiddelse, som det den anden kan være for en, så må vi lave en modsatrettet bevægelse, der negerer og ophæver egoismen. Så i stedet for, at få den anden i sin egen besiddelse, så må den modsatte bevægelse i stedet være at give sig selv hen til den anden. At hengive sig. Er det ikke måske netop ved denne begærets bevægelse, at begæret kan overskride egoismen og ophøje sig til kærlighed.

Er det ikke denne sjælebevægelse vi fejrer når vi gifter os. Vielsen bliver det ritual hvorved vi stadfæster, at vi ikke blot begærer hinanden, men at vi også hengiver os til hinanden i kærlighed. Vi overskrider os selv og vores egen egoisme ved netop at være til for hinanden i medgang og modgang. På den måde er der måske også forskel på den umiddelbare forelskelse, hvor vi begærer den anden, og forholdet/ægteskabet, hvor vi elsker den anden. Og selvfølgelig kan vi nære kærlighed til en anden uden at gifte os. Vielsen er jo blot det ritual, der peger tilbage på og fejrer kærlighedens bevægelse. Vigtigheden må bestå i hengivelsen hvormed begæret synes at overskride egoismen og ophøje sig til kærlighed.

Men nu kommer måske det vigtigste spørgsmål i dette brev. Hvorfor reflekterer jeg overhovedet over dette, ønsker I måske at vide. Hvorfra har mine tanker deres udspring. Som så ofte udspringer de fra en levet erfaring. Ser i mine kære læsere, jeg har nemlig selv for nyligt stået i et dilemma mellem at begære og at elske.

Det forholder sig nemlig således, at i al min tid på psykologistudiet har jeg begæret at være en god psykologistuderende. Jeg var en af dem der allerede i 1.g på gymnasiet vidste at jeg ville ind på psykologistudiet. Psykologien var min våde drøm, og mit begær bragte mig i relation til den. Ikke desto mindre skulle det hændes, at da jeg havde færdiggjort min bachelor måtte jeg erkende at mit begær havde stillet sig i vejen for mig. At jeg var forfaldet til egoisme. At det ikke handlede om psykologien, men om mig.

Det skete nemlig, at jeg begærede gode karakterer og fin respons og andre elementer der kunne fungere som det, der bragte mig vished og tilfredsstillede mit behov for at føle mig som en god psykologistuderende. Jeg ville besidde psykologien i min hule hånd, og den skulle igennem karakterer og andet hengive sig betingelsesløst til mig som tilhørende mig. Som sagt forfaldt jeg til egoismen, og det kom til at handle om mig. Der skulle gå tre år før jeg indså dette. Nu begyndte jeg at hige efter et mere oprigtigt forhold til psykologien. Måske netop fordi, at begæret, selvom det havde bragt mig i relation til psykologien, alligevel ikke havde bragt mig længere i relationen end til min egen næsetip. Efter megen fortvivlelse begyndte jeg så småt at forstå, at jeg måtte komme ud over mig selv og min forfængelighed, at jeg måtte overskride mit begærs egoisme, for virkelig at komme i kontakt til psykologien. Og hvorledes aktualiserer man en sådan bevægelse spørger i nu. For mig blev det aktualiseret ved at elske psykologien så meget, at jeg kunne komme udover mig selv og give mig hen til at studere psykologien for dens egen skyld. Det bestod i, at jeg i en opgave kunne gå psykologien oprigtigt i møde igennem en lidenskab i form af en grundlæggende nysgerrighed og undersøgende ydmyghed. Også selvom en sådan tilgang kunne ende med at dreje undersøgelsen i en retning, der ikke nødvendigvis ville sikre den bedste karakter eller respons. Det blev at elske psykologien for psykologiens egen skyld. Og ikke for min.

Ser I, her kom jeg nu for første gang til at stå i en oprigtig relation til psykologien, hvor det handlede om den og ikke mit eget egoistiske behov for hvad den kunne være for mig. Nu er psykologien blevet levende for mig. Måske fordi jeg gav mig hen og fandt min kærlighed til den.

Dette personlige dilemma blev mit valg mellem at begære og at elske. Hvad er jeres?

Case arbejde

Jeg er blevet tilsendt en case.

Køn: Mand

Alder: 26 år

Generel profil: sportsudøver, festryger, koncentrationsbesvær, søvnmangel, fejler næret, højt alkoholforbrug, adskillige sexpartnere, vestjyde.

Note: Han fylder hele rummet. To meter høj og bred om skuldrene. Han har altid noget sjovt at sige. Det skal jo heller ikke være så tungt det hele. Men han skal alligevel altid være lidt skarpere, lidt klogere, lidt sejere, lidt sjovere end os andre – mon han har brug for at bevise noget? Vi løber ture sammen. Han vil gerne snakke om alle de piger, han har bollet. Jeg spørger, hvad han får ud af at knalde med dem. Han siger, det er lidt sjovt og lækkert. Men altså, han vil jo gerne være i et forhold. Han ved, at han ville blive en god far. Børn er godt nok søde. Jeg mærker det med det samme. Side om side, i taletempo på grusstier, har jeg skabt et trygt rum for ham. Han har afsløret sig selv. Jeg spørger videre. Hvordan skal det så se ud? Ahmen, det kan han ikke rigtig sige. Det er sikkert noget, sådan nogle psykologer som mig har mange ord for, men ikke ham. "Bruger du pigerne som underholdning?" spørger jeg. Det mener han ikke, men nogle gange skal der jo bare ske noget. Nogle gange er man stresset og skal af med det – og så er det bare godt at bolle. "Ah okay, jamen når du så har sex, hvad handler det så om?" "Hvad handler det om," siger han tilbage, som om det ikke giver mening. "Ja," siger jeg, "hvilken historie fortæller du i dit samleje? Er det en historie om magt, jagt, kærlighed, har du brug for at være stor eller lille, er målet spænding eller udløsning, skal I finde hinanden eller glemme jer selv?" Han laver en dum joke, men så er han stille. Det havde han godt nok ikke tænkt over. ▶

Tiden går. Vi sidder ved køkkenbordet og drikker te. Han bliver ved med at sige ting som: "Jeg har aldrig snakket om sådan noget før" eller "Jeg har aldrig mødt nogen som dig" eller "Jeg vidste slet ikke, at der var nogen, som ville høre på det her". Og han tror virkelig, at det er et kompliment. Han har problemer med samvittigheden, forklarer han. Det er som om, den kommer og går. Han har nemt ved at bruge andre mennesker. Men altså ikke på en klam måde – okay nogle gange på en klam måde, tilstår han. Egentlig er han ret træt af bare at bolle. Han kan se alle hans venner begynde at komme i parforhold og blive gift. Han vil også gerne have det der – hvad end det er. Men han har det svært ved ro. Han keder sig nemt. Til gengæld er han overbevist om, at hvis den rigtige kvinde pludseligt dukkede op i hans liv, ville han med det samme forvandle sig fuldstændigt og leve lykkeligt til sine dages ende. Jeg spørger om, hvor mange mennesker virkelig forstår ham. Han tøver og tæller på sin venstre hånd. En... to, måske. Han laver en joke. Han laver altid en joke, når han er nervøs. Tre før min faster døde, siger han til sidst. Er jeg en af dem, spørger jeg. Han nikker. Jeg fortsætter: "Noget af det sværeste overhovedet," siger jeg, "er at føle at ingen i verden ved, hvem man er – og endnu værre - at ingen i verden ville have lyst til én, hvis de vidste, hvem man var". Han er helt stille. Han siger, at han bare gerne vil have sex med en, han ikke har købt med billige drinks og jokes i byen. Jeg siger, at det kan jeg godt forstå.

Jeg er blevet tilsendt en case

Køn: Mand

Alder: 23 år

Generel profil: hyper-intellektuel, klatreglad, Jordan Peterson tilhænger, tænder på logik og tysk filosofi, diskussions ivrig.

Jeg kender ham ikke engang. De eneste to gange hvor vi har haft en samtale, har jeg følt, at han var fuldstændig ligeglad med mig. Men min veninde snakker hele tiden om ham. Om at der er så mange på studiet, der har forsøgt at analysere ham. At han er hård i spytet og afvisende i sin tone. Han ser sig selv som bedrevidende. Han tænker meget over tingene. Jeg tror, jeg ved, hvad jeg skal gøre. Men som sagt kender jeg ham ikke. Til gengæld kommer det til mig i en drøm.

Vi er til et arrangement sammen. Jeg går op til ham efter aftensmaden og spørger for sjov, om jeg ikke nok også må prøve at analysere ham lidt. Der ville han grine, måske lidt hånligt, men ville acceptere udfordringen. Sammen ville vi gå udenfor, og han ville opfordre mig til bare at komme an. Der ville jeg standse ham og sige, at jeg allerede på forhånd ved, at der ligger intellektuelle fælder i hans følelseslandskab. Han er for velforberedt, for ivrig. Derfor siger jeg, og træder tættere på, at vi skal noget andet, hvis han har lyst. Han ser skævt på mig, men han vil gerne. Jeg tager min hånd op. Han møder den med sin egen. Håndflade mod håndflade. Og så den anden hånd. Varmen, fugten, kontakten. Jeg glider mine hænder over hans håndled og langs hans arme, til hans skuldre. Hans hænder spejler automatisk mine bevægelser. Det er blødt, langsomt, overfladisk. Jeg bøjer armene, bøjer min krop, som en optrapning til dans. Vi står tæt op imod hinanden. Min ryg mod hans bryst. Han tager det seriøst. Jeg tænker på, om han forventer, at noget vil gå galt lige om lidt. Han vil ikke narres. Vi danser videre. Vi oscillerer mellem at omfavnes og trække i hinanden med langstrakte arme. Vi bliver varme. Svedige. Jeg løfter i hans trøje, vil gerne mærke hans hud, og jeg vil gerne have, at han mærker min. Jeg mærker vejret i hans bryst, som det flyver ind og ud. Jeg aer ham må maven, trykker ham blidt på ryggen. Mærker ham først stivne ved min berøring og derefter, at han falder til ro. Vi stirrer hinanden i øjnene. Ingen smil. Vi skal ikke kysse. Vi er fastlåst og sammensmeltet. Jeg hopper op på ham og vikler mine ben rundt om ryggen på ham. Nusser hans hår, hans kind. Stirrer igen dybt ind i hans øjne. Hviler min pande på hans. Vi trækker vejret sammen. Han holder mig, indtil jeg langsomt glider ned på jorden igen. Jeg tager ham med. Han ligger på mit skød. Jeg holder om hans hoved. Vi falder i søvn i ske. Han græder ned i mit hår. "Det er okay," siger jeg til sidst. "Det er helt okay."

Min psykolog ser på min case

Køn: Kvinde

Alder: 22

Generel profil: danseglad, konfrontationsivrig, fascineret af følelsesforladte, udelighed og asociale mænd, savior syndrome, gammel hestepige = kan godt lide store dyr, som kræver regelmæssig pleje, overraskende dygtigt til at spise vindruer.

Note: Skulle måske prøve at leve sit eget liv. ■

Illustrationer af Mie Chan Mian Schmidt, stud.psych.

input output

Institut for Psykologi ^{KU}

Psyk & Tværs #10

Af Ida Marie Ankerfelt & Karen Damgaard

Lodret:

2. Luftfartøj
4. Skjul
5. Særligt idealiseret idrætsudøver i det gamle Grækenland
6. Avisindlæg
7. Flirte / lægge ... på
8. Centralt værktøj i billard
9. Hvile
10. Vildlede
11. Hvid insektlarve uden lemmer
12. Hvid genstand i munden
13. Højlig tiltaleform
14. Verdenshjørne
15. Udtryksform
17. Højlig tiltaleform
18. Mandetoiletet
22. Fosfor

Vandret

1. Bevæger sig rastløs rundt
3. Hør!
6. Politisk parti
7. Endnu et politisk parti
11. Tændt
12. Tøjstørrelse
13. Ulækkert!
14. Opnå forståelse
15. Det 18. bogstav i den danske udgave af det latinske alfabet
16. Tilhører dig
18. Gedeunge
19. Komplette
20. Rumvæsen der ringer hjem
21. Række symptomer relateret til den kvindelige menstruationscyklus
22. Ung jomfru
23. Mindre høflig tiltaleform
24. Kvinde eller mandestemme i dybt sangleje
25. Fabeldyr, som er halv mand, halv hest

	2	4	5		8		9	
1								10
3				7		11		
		6			12			
	25							
24				13			15	
23			14					
	22			16				17
21					18			
	20			19				

